

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 11 (46) Noiembrie 2015 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

COMUNITARISMUL - O NOUĂ ALTERNATIVĂ LA CAPITALISM

Comunitarismul este o formă superioară de organizare a societății și statului pornind de la comunitatea umană în forma sa naturală, „COMUNA PRIMITIVĂ”. Comunitatea reprezintă modelul fundamental de organizare, preservare și dăinuire a valorilor și identității unei colectivități care are cel puțin un factor menit să asigure unitatea acesteia. De exemplu: unul din factorii de unitate a unei comunități locale (sat, comună, județ, regiune, țară) poate fi conștiința apartenenței la acea comunitate, prin naștere sau locuire.

Comunitatea reprezintă un model de organizare viabil care, pornind de la legile existenței și dezvoltării societății, își autogenerază resursele și instrumentele necesare pentru a făuri

societatea viitorului cu instituțiile sale adaptate cerințelor reale de progres, un progres bazat pe **colaborarea** dintre componenții comunităților și nu prin **concuranța** dintre ei, așa cum ne oferă astăzi capitalismul.

Valorile umaniste nu pot fi devalorizate printr-o libertate lipsită de responsabilitate, o dreptate lipsită de umanitate sau de o egalitate golită de conținutul solidarității și al echității reale. Drepturile și obligațiile cetățenești, ca sistem corelativ, nu pot fi deținute și exercitate decât în cadrul comunității, care se opune individualismului cât și formelor oligarhice de

Primul afiș al PCDR

(continuare în pag. 2)

26 DE ANI DE LA CONGRESUL AL XIV-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

În luna noiembrie a acestui an se împlinesc 26 de ani de la **Congresul al XIV-lea al Partidului**

Comunist Român, ale cărui lucrări s-au desfășurat între 20-24 noiembrie 1989. Acest Congres venea după ce secretarul general al Partidului Comunist Român și Președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, rostise în cadrul Plenei Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 12-14 aprilie 1989 cuvintele care au făcut și vor face istorie: „**Pentru prima dată în istoria sa îndelungată, România nu mai are nici o datorie externă, nu mai plătește tribut nimănui și este cu adevărat**

Timbru filatelic aniversar la al XIV-lea Congres al PCR

independentă – și economic, și politic!”

Desigur, această independență fusese cîștigată cu mari eforturi și austerități ale poporului român, tocmai pentru ca el să poată întoarce o nouă filă a istoriei milenare și să pășească nestingherit pe calea dezvoltării și a bunăstării, a propășirii sale materiale și spirituale. Proiectele dezbătute și obiectivele fixate la Congresul al XIV-lea pentru noul cincinal porneau de pe această nouă treaptă cucerită și se axau în principal pe ridicarea nivelului de trai al românilor, pe creșterea cantitativă și calitativă a consumului intern, prin dezvoltarea și modernizarea tuturor ramurilor și sectoarelor activității economice, sociale și culturale, la orașe ca și la sate.

(continuare în pag. 5)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1. Comunitarismul - o nouă alternativă la capitalismul	pag.1
2. 26 de ani de la Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român	pag.1
3. GULAG versus F.B.P.	pag.2
4. Seniori de pretutindeni, uniți-vă! ..	pag.4
5. Drama tinerilor inocenți din incendiul de la clubul „Colectiv”	pag.6
6. Activitatea clandestină ca membru PCR (4)	pag.7
7. Gînduri persistente la problemele persistente ale României postsocialiste: 1990-2014 (3) ..	pag.8
8. Departamentul afacerilor murdare	pag.10
9. Capitalismul se autodistruge, Marx a avut dreptate!	pag.12
10. Să nu ne piedem simțul umorului	pag.12
11. Muncă și onoare	pag.13
12. Tradiția seculară a relațiilor româno-ruse nu pierd	pag.13
13. 55 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre România și Republica Cuba	pag.14
14. Actualitatea venezueleană	pag.14
15. Sportul - punte de legătură dintre Nordul și Sudul coreean	pag.15
16. COMAC C 919, prima aeronavă civilă realizată în totalitate de CHINA	pag.16
17. Visul	pag.16

(continuare din pag. 1)

formare și manifestare a instituțiilor, respectiv ale mijloacelor care trebuie să asigure în final independența și bunăstarea comunității umane generale.

O comunitate semnifică un ansamblu social, o adunare, o colectivitate de mai mici sau mai mari dimensiuni, dar și o unitate socială complexă, cu un anumit grad de organizare și coeziune internă. Comunitatea poate fi ierarhic dispusă, atît vertical cît și orizontal, prin reguli, norme de organizare și conviețuire, cutume, valori socio-morale, fiind structurată ca și comunitate socială, regională, națională sau în funcție de sectoarele de activitate (comunitate economică, culturală, etc.).

Munca (participarea fiecărui individ la asigurarea funcționării comunității) și **justiția socială** constituie valori centrale ale comunitarismului. Ca instituție socială, munca în comunitarism nu urmărește în primul rînd profitul particular ci pe cel social (comunitar-social).

În acest început de secol și mileniu, nevoia de securitate a crescut proporțional cu nevoia de libertate. Ambele necesită soluții care nu pot veni din afara sistemului. Statul este produsul societății (comunității umane / naționale) și nu societatea produsul statului. Această idee generează mai multă responsabilitate și conștiință civică. Prima formă de organizare a statului a fost familia. **Familia** este celula de bază a comunității, înțeleasă ca societate organică. Ea, alături de **școală**, asigură unitatea de gândire și de acțiune a unei societăți, dar și mijloacele de dezvoltare a viitorului model de comunitate, care trebuie conceput în mod programatic în prezent. Viitorul nu trebuie lăsat la întîmplare. Reforma vieții sociale nu se mai poate face decît prin reforma vieții individuale, prin

inocularea valorilor etico-sociale ale **dreptății, solidarității, responsabilității, integrității, muncii, cinstei, umanismului, simțului civic și demnității**, iar acest lucru se realizează prin educație permanentă. O societate trebuie organizată, iar această organizare se realizează prin comunitate, acolo unde valorile individuale își găsesc mediul favorabil dezvoltării și bunăstării reale. Convergența intereselor particulare cu cele generale trebuie să aibă ca putere reglatoare, în comunitarism, contractul social (Constituția).

Acest concept a fost definit de filosoful **J.J. Rousseau** la vremea sa drept *înțelegerea mutuală între părțile sociale de a nu își afecta proprietatea, drepturile, libertatea și interesele legitime*. Desigur, dincolo de conotațiile politice specifice epocii, este de subliniat că valoarea practică și universală a conceptului de contract social constă în realizarea unei societăți a solidarității și justiției sociale, în care mecanismul democratic să fie aplicabil proporțional tuturor părților sociale, asigurînd egalitatea în drepturi și armonizarea intereselor societății. Astfel, comunitatea organizată prin stat limitează acele interese care subminează bazele dezvoltării societății (comunității) și implicat a statului, împiedicînd progresul și generînd corupție, polarizare și anarhie. Statul comunitar trebuie să fie principalul gestionar al avuției comune (naționale), întărind disciplina financiară și dezvoltînd potențialul uman și strategic.

Educația și socializarea informației, capitalului, bunurilor și serviciilor constituie coordonate ale comunitarismului prin care resursele umane, informaționale, materiale și naturale sînt valorificate de întreaga comunitate, astfel încît modelul de dezvoltare și organizare socială să aibă un caracter unitar și autonom, iar comunitatea socială organizată pe baze noi să dezvolte pîrghii de control asupra factorilor de decizie și a

resurselor de utilitate publică (comunitară).

Solidaritatea și justiția socială trebuie să asigure, în concepția comunitaristă, drepturi egale tuturor membrilor comunității organizate și aplicarea în plan economic și social a principiului justiției proporționale cu necesitățile fiecărui individ, tinînd cont de starea socială a acestuia și mediului social în care trăiește, astfel încît decalajele de dezvoltare și problemele materiale să fie rezolvate prin soluții colective adecvate, pentru ca Statul, prin atributul de asigurare a coeziunii sociale, să asigure un proces echitabil de tratament și cu costuri reduse, pentru creșterea eficienței programelor comunitare care sînt necesare în domeniul formării profesionale și combaterii excluziunii sociale.

Proprietatea asupra bunurilor naturale trebuie să fie universală și distributivă. O soluție în cadrul comunitarismului o poate reprezenta autofinanțarea comunităților organizate local din interiorul comunității naționale. Domnia dreptății și libertății este domnia regulilor drepturilor de proprietate comună asupra bunurilor naturale. Fiecare individ trebuie să fie proprietarul direct numai al bunurilor și valorilor produse de acesta. Nimeni nu are dreptul să fie proprietarul bunurilor și valorilor produse de munca altuia sau de natură. O proprietate distributivă înseamnă că beneficiile muncii colective se distribuie în mod just fiecărei persoane după nevoi. O comunitate, pentru a fi independentă, trebuie să producă bunurile și serviciile necesare satisfacerii necesităților membrilor săi. În acest sens, ea trebuie să-și creeze propriile capacități de producție, diversificate astfel încît să poată produce într-o măsură cît mai mare toate bunurile și serviciile necesare unei vieți îndestulate.

Petre Ignatencu
Sebastian Sârbu

Toată lumea a auzit de **GULAG**. Era un acronim rar folosit în rusă pentru **Administrația Generală a Lagărelor**, iar în timp a ajuns un cuvînt de nelipsit din vocabularul oricărui anticomunist ce se respectă, referindu-se la întregul sistem penal sovietic. Dar ce o fi însemnînd **FBP**? Acesta este un acronim în engleză pentru **Biroul Federal al Penitenciarelor**. Vom face așadar un lucru de neimaginat pentru mulți: o comparație între închisorile din „*imperiul răului*” și a celor din „*patria libertății*”.

În 1938, la apogeul „*Marii Terori*” din Uniunea Sovietică, ispășeau pedepse ce implicau pierderea totală a libertății în închisori, lagăre de muncă și centre de corecție pentru minori 0,8% din populație.

Alți 0,5% ispășeau pedepse ce implicau pierderea parțială a libertății în colonii de muncă și încă 0,5% prin deportare. Coloniile de muncă erau localități construite de la zero,

GULAG VERSUS F.B.P.

îndepărtarea condamnaților din raza lor fiind restricționată. Deportajii aveau o libertate mai mare, iar deportările se făceau numai cu plata de despăgubiri integrale. În cazurile mai puțin grave, alți 0,9% suportau oprire pînă la 25% din salariu timp de maxim un an sau suspendarea temporară a unor beneficii. În total un maxim de 2,7% din populație pătinea

într-un fel sau altul pentru fapte mai mult sau mai puțin grave. Doar 0,1% din pedepse erau mai lungi de 10 ani, peste 95% fiind sub cinci ani. Anul 1938 nu a fost anul de vîrf, dar ne ajută să ne facem o idee despre amploarea „*terorii*”. Anul de vîrf a fost 1950. Ne lipsesc unele date, dar putem extrapola din anii pe care avem date complete. Așadar, în anul de vîrf 1% din populație era lipsită total de libertate. Alți 1,1% erau lipsiți parțial de libertate. Adăugîndu-i și pe cei care suportau diferite pedepse ce nu implicau lipsirea de libertate, ajungem la un maxim de 3% din populație care suporta diferite pedepse.

Anul de vîrf în „*patria libertății*” a fost 2008, cu 0,8% din populație ispășind diferite

→

←
pedepse ce implicau pierderea totală a libertății. Lor le putem adăuga numărul necunoscut de deținuți aflați în închisori secrete, cum a fost, sau poate mai este, cea a CIA de pe teritoriul țării noastre. Adăugându-i și pe cei aflați sub supraveghere sau eliberare condiționată, în 2008 numărul deținuților lipsiți total sau parțial de libertate s-a ridicat la 2,5% din populație. Adăugând diferite pedepse sub formă de amenzi, de muncă în folosul comunității sau diferite interdicții, probabil depășim acel maxim 3% din „imperiu răului”. În ultimii ani numărul deținuților a mai scăzut, dar prea puțin.

Și totuși, cum se face că în „patria libertății” există atât de mulți oameni lipsiți de libertate? O dată cu ofensiva ideologică de dreapta de acum 40 de ani, fața umană a capitalismului a căpătat o formă tot mai... inumană. Tot mai puțini reușesc să își realizeze „visul american”, iar cei care reușesc o fac cu eforturi tot mai mari. Ca să scape de realitățile „visului”, mulți apelează la visarea indusă de droguri... Alții la tilhării și jafuri. Nu există justificări pentru asemenea lucruri, dar există circumstanțe atenuante. Statele Unite au una dintre cele mai scăzute mobilități sociale. Cine s-a născut sărac, are toate șansele așa să și rămână. Pe de altă parte, sărăcimea e bombardată zilnic cu discursul „egalității de șanse”. Așadar, mulți își vor acorda singuri „șansa”, fie ce-o fi. E grăitoare în acest sens zicala „devino bogat sau mori încercând”. În loc să trateze cauzele, autoritățile se spală pe mâini și pun avertismente de genul: „Atenție, zonă periculoasă! Intrați pe propria răspundere!”.

Dacă nu tratează cauzele, înseamnă că tratează doar simptomele, umplând închisorile pînă la refuz. Un alt indiciu al lipsei de preocupare pentru cauze e procentul recidiviștilor. După eliberare, deținuții ajung înapoi în mediul lipsit de șanse, cu speranțe și mai mici de angajare, astfel că peste jumătate recidivează în decurs de cîteva ani. Dintre toate țările, Statele Unite au cel mai mare număr de deținuți. Ei reprezintă 25% din deținuții la nivel global, deși țara deține 5% din populația lumii. Cu excepția unei mici țări insulare, Statele Unite are și cea mai mare proporție de deținuți raportată la populație.

Pe lângă Uniunea Sovietică, Statele Unite chiar nu au nicio scuză pentru numărul mare de deținuți. Nimeni nu amenință țărmurile și granițele cu invazia, nimeni nu poartă război rece sau cald. Aici nu există luptă de clasă, ci o mare libertate economică, care se presupune că ar trebui să genereze o bunăstare generalizată. Dar bunăstarea e doar pentru o minoritate. Bunăstarea nu le-a căzut din cer, ci se datorează majorității,

chiar și a celor aruncați la marginea societății sau ascunși privirii după zidurile închisorilor. Unii șomeri sau muncitori cu salarii de sărăcie sînt atît de descumpăniți, încît își spun că mai bine ajung la închisoare, măcar acolo au o masă, un acoperiș și chiar luxul de pe lume: asigurare medicală...

Pe lângă rolul cunoscut al celor marginalizați, de sperietoare pentru clasa de mijloc, un rol important în susținerea bunăstării minorității o au și cei ascunși după zidurile închisorilor. Constituția SUA permite explicit munca forțată a deținuților, iar companiile private reușesc să se folosească de aceasta în interesul lor. E ceva obișnuit și chiar corect ca un deținut să își acopere întreținerea prin propria muncă, dar aceasta trebuie limitată doar la strictul necesar acoperirii cheltuielilor. E corectă și munca în interes public, dacă aceasta duce la o pedeapsă mai scăzută, dar această muncă trebuie prestată numai și numai în interes public, altfel e clar sclavie, statul devenind vâtaful capitaliștilor. Tocmai rolul acesta l-a căpătat statul american prin interpretarea răuvoitoare a respectivului amendament constituțional. Se estimează că în jur de un

milion de deținuți prestează diferite munci mai mult sau mai puțin calificate. Cei care au scris despre aceasta, o descriu ca muncă forțată. Nu există pedepse corporale în cazul refuzului, ci constrîngerea se face mai voalat, prin cercetare disciplinară, suspendarea recreației, izolare, anularea creditelor de bună purtare, toate acestea reducînd la zero șansele de eliberare condiționată, ba poate chiar sporind condamnarea. Aceasta în comparație cu Uniunea Sovietică, unde singurele consecințe ale refuzului de a munci erau punerea laolaltă cu ceilalți îndărătnici și reducerea rației de mîncare, motivîndu-se că o persoană sedentară nu are nevoie de atîtea calorii ca una activă. Cei care acceptau să muncească intrau sub incidența codului muncii și, compensînd deducerile pentru întreținere, erau plătiți la fel ca muncitorii liberi. Deducerile pentru întreținere nu puteau fi mai mari de 90%. Ele variau de la un lagăr la altul, în general între o treime și jumătate. Se acordau și premii pentru *stahanoviști*. Ei reprezentau cam o cincime

din totalul deținuților. Pentru fiecare zi în care se depășea norma se reducea pedeapsa cu minim două zile. Deținuții lucrau conform calificărilor. De asemenea, intelectualii și clericii prestau munci specifice pregătirii lor.

Revenind la Statele Unite, munca cu deținuți are loc atît în închisorile de stat cît și în cele private. O parte din produsele realizate în închisorile de stat sînt distribuite către diferite agenții guvernamentale, iar restul sînt vîndute la prețuri atractive pe piață. Produsele realizate în închisorile private sînt de asemenea vîndute la prețuri atractive pe piață sau, adesea la prețuri umflete, statului. Plata e de 10 pînă la 50 de ori mai mică decît salariul minim obligatoriu. Plata simbolică ar putea fi justificată prin acoperirea cheltuielilor de detenție, dar diferența e mult prea mare. Chiar dacă e o închisoare privată, întreținerea deținuților e suportată tot de stat. Așadar, o altă modalitate prin care capitaliștii scapă de grija reproducerii forței de muncă. Cu cît vor fi mai generalizate aceste practici, cu atît va fi mai mare presiunea pe muncitorii liberi să accepte salarii de sărăcie.

Penitenciarele și „clienții” lor sînt privite ca o piață. Se privatizează tot mai multe penitenciare și se construiesc altele noi de către, să le numim, firme-închisori. Făcînd trimitere la *complexul militar-industrial*, tot mai mulți vorbesc de *complexul penitenciar-industrial*... Așa cum cei din sectorul industrial au interesul să existe războaie cît mai multe, să se inventeze teroriști și state eșuate, așa au interesul și cei din sectorul serviciilor să existe cît mai mulți deținuți și închisori. Iar mecanismul *bari publici-profit privat* e atît de transparent... ca zidurile închisorilor. Mult trîmbișata transparentă a cheltuielilor nu face casă bună cu secretul de afaceri. O piață importantă e cea a imigranților ilegali. Pentru ei se construiesc nenumărate lagăre, în cea mai mare parte private.

Firmele-închisori au nevoie de un flux constant de „clienți”, numai că nimeni nu vrea să le devină de bunăvoie „client”. Cei care le aduc „clienți” sînt judecătorii, iar lor le dictează numai codul penal. Așa că firmele-închisori fac lobby pentru o legislație cît mai draconică, care să oblige judecătorii să le trimită cît mai mulți „clienți” și pe o durată cît mai lungă. Există nenumărate investigații jurnalistice care arată că lobbyul a reușit. Au ieșit la iveală și cîteva cazuri de mituire a judecătorilor de către firmele-închisori. Au condamnat oameni pe nedrept, au acordat pedepse exagerate pentru infracțiuni minore. Oare cum va fi cînd se va împlini visul ideologilor de dreapta de privatizare a justiției?

Penitenciarele private sînt lăudate pentru

→

←
 pentru eficiența lor economică. Reducerea cheltuielilor se face prin neglijarea condițiilor de detenție și reducerea personalului și salariilor. Există studii care arată că față de închisorile de stat, în cele private igiena, hrana și altele sînt mai proaste, salariile gardienilor mai reduse, numărul de evadări mai mare, violența deținuților și gardienilor mai mare. Și programele de reabilitare sînt ca și inexistente, pe de o parte pentru reducerea cheltuielilor, pe de altă parte pentru că un deținut reabilitat e un client pierdut. Studiile

confirmă că recidiva e semnificativ mai mare în rîndurile foștilor deținuți din închisorile private. În negocierile de privatizare, firmele interesate cer de obicei garanții că vor avea o rată de ocupare a închisorilor de minim 90% timp de minim 20 de ani.

Un capitol la care SUA stă mai bine sînt deținuții politici. Măcar libertatea de expresie nu e pe bani. Că adesea aceasta echivalează cu lătratul la lună e altă poveste... În ziua de azi se află foarte puțini deținuți politici în spatele gratiilor. Situația a fost cu adevărat gravă în trecut, spre exemplu

în anii '60, cînd mișcările de stînga tot mai ample forțau autoritățile la măsuri disperate, inclusiv asasinat asupra liderilor și organizatorilor. Totuși, procentul relativ mare de deținuți politici din Uniunea Sovietică indică faptul că infrafracțiunile de drept comun erau foarte puține. Aceasta vine să confirme cea ce vede orice om de bun simț: că **o societate în care fiecare poate să își asigure traiul prin propria muncă e o societate pașnică.**

Tuns Daniel

SENIORI DE PRETUTINDENI, UNIȚI-VĂ!

De mai bine de o lună, un clip publicitar este nelipsit din pauzele de publicitate ale tuturor canalelor TV românești: „Chiar dacă ai peste 55 ani, și tu ești un exemplu pentru viitorul României. Dacă mai ai putere de muncă, ANGAJEAZĂ-TE!”

Cu alte cuvinte: mări,ăștia trecuți de 55 de ani, ce dracu' tot tîrăiți de șomaj și de ajutoare sociale, ce tot așteptați pensia de boală sau pensia anticipată? Gata, puturoșilor, fiți exemplu pentru viitorul democratic al României și treceți la muncă!

Gata cu dezmățul, ANGAJAȚI-VĂ, bă!!

Bine-bine, vrea să întrebe persoana trecută de 55 de ani, eu vreau să mă angajez, de ani buni tot caut și caut, dar nimeni nu vrea să mă angajeze! Nici o problemă, îi va răspunde autoritatea statului român, am prevăzut totul! Ne-am impus în fața angajatorilor, așa că nu veți avea probleme! Ia priviți următorul clip publicitar, care ne spune: „Degeaba sunt calificați, dacă tu nu îi angajezi! Angajează și persoanele calificate de peste 55 de ani! O să faci un bine și ție, și economiei!” Ei, vedeți? I-am scuturat zdravăn pe angajatoriiăștia, mama lor de evazionisti (...). Dragi seniori (căci așa vă numiți în toate programele create de noi) nu disperati! Hai, angajați-vă (ați ars gazul destul, ți-ai dracu' și voi), pare a spune autoritatea statului...

Și seniorul, astfel îmbărbătat, se apucă să caute. Primul lucru pe care îl face este să consulte listele cu posturi vacante oferite de AJOFM. Ei, parcă s-a mai îmbunătățit ceva aici: se indică pentru toți angajatorii adresele

complete, numere de telefon, chiar și adrese de mail. Seniorul, plin de speranțe, formează numărul de telefon al primului angajator pe care l-a ales: „Johnson Control, bună ziua!” „Bună ziua, v-am sunat în legătură cu postul de gestionar flux producție! Mai este valabil?” „Da, domnule, este valabil! Aveți experiență în lucrul cu gestiunea, aveți cunoștințe operare PC? Cunoașteți limba engleză la nivel mediu?” „Da, am experiență în lucrul cu gestiunea, la fostul loc de muncă am făcut parte dintr-un compartiment care se ocupa cu coordonarea gestiunilor, cu inventarierea lor”.. „Bravo, acest lucru constituie un avantaj! Am fi extrem de încântați să vă avem printre noi cu experiența dumneavoastră! A, lucrați bine la calculator și cunoașteți engleza la nivel mediu, este OK! Transmiteți, vă rog, CV-ul dumneavoastră la adresa de mail... În trei zile veți primi răspunsul nostru!”

Seniorul așteaptă: trece o lună și nici un răspuns! Bineînțeles, ia toată lista la rînd, aplică CV-ul peste tot. Același rezultat! Nici o problemă: seniorul abordează următoarele liste, ia totul de la capăt. Același rezultat. Ba mai mult: angajatorii, transnaționale de renume (căăștia ce mai sînt pe acele liste) schimbă tactica: „Ne pare rău, dar postul s-a ocupat”...

Seniorul se gîndește că n-ar fi rău să facă un curs de recalificare. Tot îi propune AJOFM-ul local treaba asta, ia să încerce! Se înscrie la un curs în domeniul alimentației publice: este de mare viitor, cerere mare pe piața muncii. Cursuri de teorie, practică, totul pare OK!

Într-o bună dimineață apare la practică un individ într-o haină de piele, care se așează pe un scaun și urmărește activitatea cursanților: oamenii de toate vîrstele, de la absolvenți de liceu până la 5-6 seniori. Profesoara îl prezintă: este un angajator, patron de restaurant, aflat în căutare de personal. Da, iată un lucru bun, omul a venit să-și vadă viitorii angajați la lucru. Chiar spune: „Singura condiție este să vreți

să munciți. Și seriozitate.” Precizează apoi că oricine din acel colectiv poate veni să facă practică la restaurantul său. După o jumătate de oră în care urmărește la treabă pe toți cursanții, pleacă.

Curînd apare un trepăduș care afirmă că vine din partea patronului și face o listă. O listă cu șase-șapte nume. Precizează că doar cei de pe listă au dreptul de a veni să facă practică la acel restaurant, și din aceia se vor selecta viitorii angajați. Nici un senior pe listă. Un senior întrebă: „Bine, dar practica? Că patronul a spus altceva...” „Domnule, dumneata nu vezi ce vîrstă ai? Șefului îi trebuie oameni buni de muncă...” O uitătură cruntă a seniorului astfel înfruntat și o înjurătură apăsătoare îl fac pe trepăduș să-și înghită vorbele și să iasă val-vîrtej pe ușă.

Nu credeți? Se întîmplă în România, în fiecare clipă a prezentului! Toți oamenii trecuți de 45 de ani sunt refuzați pe piața muncii! Acest obicei timpit, adus de transnaționalele care și-au făcut sălaș în țara noastră a fost preluat en-gros de patronii autohtoni, fără nici un fel de discernămint. Iar reîncadrarea lor în muncă este un proces deosebit de anevoios. Iar în cazul seniorilor (persoanele peste 55 de ani) situația este și mai grea: ei sunt prinși între obtuzitatea și cinismul angajatorilor („du-te, nene și ia-ți pensia, ești expirat”) și cinismul statului român care, pentru a menține pensiile privilegiate, taie din drepturile oamenilor obișnuiți, prin creșterea vîrstei de pensionare la 65 de ani.

Un raport al ANOFM pentru prima jumătate a anului 2013, dat publicității pe **Realitatea.net**, ne arată că șomerii din grupa de vîrstă peste 55 de ani și-au găsit cel mai greu un loc de muncă. Doar 24.600 de șomeri din această categorie s-au angajat, din totalul de 147.000 angajări. Vîrstnicii au fost devansați chiar și de tinerii sub 25 de ani care nu au experiență de muncă - 26.400 angajări.

Ce reiese de aici? Că angajatorii, fie ei companii transnaționale sau firme românești, refuză să angajeze seniori,

→

←
preferînd tineri fără experiență chiar. De ce? În ciuda avantajelor ce le aduc seniorii (experiență, conștiințiozitate, încredere, responsabilitate, capacitatea de a lua decizii

Alexandru Sahia (09.10.1908 - 12.08.1937)

importante, soluții bune la probleme etc.), pretențiile salariale mai mari, faptul că își cunosc bine drepturile, dar mai ales că nu acceptă să fie „reeducați” (în regim corporatist, mai ales) sunt tot atâtea criterii pe baza cărora angajatorii refuză cu obstinație angajarea acestor oameni.

Iar dacă suntem la capitolul „reeducare”, este necesar să spunem aici adevărul motiv pentru care seniorii, ca de altfel toate persoanele trecute de 45 de ani sunt refuzate pe piața muncii. Ei sunt oameni care s-au născut, s-au instruit și s-au format în sistemul socialist. Ei pot compara cele două sisteme, cel socialist și cel capitalist neoliberal și pot face comparații jenante pentru cel din urmă. Ei pot deschide ochii tinerei generații, făcînd-o pe aceasta să vadă toate dezavantajele sistemului actual.

Am explicat acest lucru într-un mai vechi articol: „*Generația mașini-unelte: inadaptabilă sau mai degrabă incomodă?*” Iată că, în prezent, sunt iar de actualitate cuvintele scriitorului și jurnalistului Alexandru

(continuare din pag. 1)

Planurile mărețe și îndrăznețe, dar pe deplin întemeiate, pe care Partidul Comunist Român, ca forță cîrmuitoare a țării, le stabilea pe termen scurt, mediu și lung la Congresul al XIV-lea, aveau să se năruie la scurt timp după încheierea lucrărilor, o dată cu lovitură de stat din decembrie 1989 și cu asasinarea Președintelui Nicolae Ceaușescu.

Sahia, în al său articol intitulat „*Șomajul*”, ce a văzut lumina tiparului în 1932:

„Burghezia însă încearcă să uite că epoca sclavajului se repetă sub ochii ei în problema șomajului, cu mult mai acută, și josnic, ca acum cîteva veacuri. Atunci milioane de oameni erau întrebuințați ca simple obiecte, plătite fiind cu „pîine și circ” – spre profitul unei clase de nobili abjecți. Astăzi din nou milioane de oameni sînt exploatați în profitul clasei capitaliste, dar care refuză cu indignare să mai ofere pîine și muncă. (...) Șomerul este cea mai devalorizată marfă din cîte există pe lume. Clasa capitalistă se arată din ce în ce mai revoltată împotriva acestei noi lumi de înfometăți, care crește vertiginos. Ea nu vrea să înțeleagă că existența și fericirea ei se datoresc numai exploataților, ingenușia și zvîrliti peste bord”.

Nu vi se pare, stimați seniori, că vă încadrați în acest tablou oribil, prin „*grija nețărîmrită*” pe care ne-o poartă, nouă tuturor, clasa politică aflată la cîrma țării de mai bine de un sfert de veac? Acea clasă politică preocupată doar să adune averi imense din jaful țării, în loc să găsească soluții pentru scoaterea economiei românești din criză!

Da, există soluții pentru scoaterea economiei românești din criză, soluții care ar crea, printre altele, acele numeroase locuri de muncă de care avem cu toții nevoie. Și care i-ar pune pe seniori acolo unde se cuvine: în locurile unde experiența lor de muncă și de viață ar da roade, de unde s-ar retrage cu demnitate la pensia bine meritată!

Pe scurt, soluția constă în:

1). Recăștigarea piețelor de desfacere pierdute în 1990 datorită politicii iresponsabile dusă în acea vreme. În primul rînd, recăștigarea pieței estice, reprezentată de Federația Rusă și statele CSI;

2). Refacerea unităților productive ce au lucrat pentru această piață, ca unități cu capital de stat, cu toate avantajele ce ar decurge de aici;

3). Încheierea acordurilor comerciale și a contractelor economice pe termen scurt, mediu și lung;

4). Relansarea producției, care implică refacerea tuturor locurilor de muncă necesare. (Vezi articolul „*Cum se poate rezolva problema*

spinoasă a locurilor de muncă din România?”).

Aceasta este soluția ce poate crea cu adevărat locuri de muncă! Nu niște lozinci cretine din niște videoclipuri așijderea, făcute cu fonduri europene destinate programului POSDRU! Această campanie publicitară nu va realiza decît:

1). Îmbogățirea unor șmecheri care mînuiesc fondurile europene destinate programului-fantomă POSDRU;

2). Blamarea cu mai mult spor a seniorilor în fața opiniei publice („*Ai dracu’ trîntori, așteaptă pensia în loc să muncească!*”).

Pentru seniori rămîne realitatea cruntă: marginalizarea, excluziunea socială, urmate de boală și de moarte lentă. Pentru cei care nu întrunesc deocamdată condițiile de pensie, rămîn următoarele opțiuni:

1). Fie pleacă în alte țări, la copii sau la alte cunoștințe, unde sistemul existent le mai permite să muncească;

2). Fie își întemeiază un PFA sau o firmă, urmînd a-și plăti din greu dreptul la muncă prin taxe împovărătoare;

3). Fie, dacă au pămînt mai mult și puterea de muncă necesară, să devină agricultori.

Ar mai fi o opțiune, cea mai importantă de fapt: să-și unească forțele, să se organizeze, să lupte împotriva marginalizării la care sunt supuși sistematic. Să fie călăuziți de acest crez: **SENIORI DE PRETUTINDENI, UNIȚI-VĂ!**

Marian Rădulescu

Exact cînd românii ar fi putut răsufla ușurați după austeritatea anilor '80, s-au lăsat amăgiți de noua conducere instalată cu sprijinul occidentului capitalist. Sub mirajul „democrației” și al „libertății”, țara aluneca - imperceptibil dar sigur! – pe panta declinului.

De-a lungul anilor, căderea liberă a țării s-a accelerat iar standardul de viață al românilor s-a deteriorat tot mai mult. Șomajul, sărăcia, nesiguranța, precum și unele boli care fuseseră

definitiv eradicate, au diseminat în poporul român, realizările înfăptuite în perioada socialistă devenind o plăcută și dureroasă amintire. Țelurile propuse în Congresul al XIV-lea al P.C.R., care ar fi putut fi împlinite și depășite cu „lejeritatea” continuității, par astăzi imposibil de realizat. Românii și-au pierdut încrederea în posibilitatea redresării României, o dată cu pierderea

→

←
încrederii în clasa politică postdecembristă.

Acest lucru s-a văzut concret la ultima mare ieșire în stradă a populației, revoltată în urma „măcelului” de la clubul „COLECTIV”, ieșire care a scos în evidență revolta surdă a populației față de actuala clasă politică, în întregimea ei, dar doar atât, REVOLTĂ, fără soluții de îndreptare a lucrurilor. Cum poate o clasă politică formată din trădători ai PCR și urmași ai acestora să îndrepte lucrurile stricate tot de ei? Sînt ei educați pentru aceasta? NU!

Pentru îndreptarea lucrurilor și plasarea

țării pe o pantă de creștere a economiei proprii, naționale, singura premisă sigură a creșterii nivelului de trai al românilor, este nevoie de o forță politică nouă, care să-și propună să folosească pentru dezvoltare motorul bazat

pe COLABORAREA și nu CONCURENȚA dintre membrii comunității românești. Un asemenea partid s-a născut deja, este fiul Partidului Comunist Român și se numește **Partidul Comunitar Din România (PCDR)**.

Partidul Comunitar Din România a primit „avizul” de funcționare prin **Decizia nr.60 din 04.11.2015 a Tribunalului București**.

SĂ FIE ÎNTR-UN CEAS BUN!

Petre Ignat

În data de 30 octombrie 2015, în București, la clubul „Colectiv” – fosta fabrică de încălțăminte „Pionierul” – s-a desfășurat un concert rock, în prezența a peste 400 de persoane.

În România Socialistă, în acest loc a funcționat fabrica de încălțăminte „Pionierul”, care asigura locuri de muncă pentru sute de muncitori, iar acum actualii patroni ai acestei foste fabrici au transformat-o într-o capcană a morții, cameră de gazare.

La orele 22.30, în acest club improvizat a izbucnit un incendiu din cauza folosirii unor artificii pirotehnice și a îmbrăcării tavanului și stîlpilor cu materiale neignifugate (care nu rezistă la incendii și mult mai ieftine). Ca o ironie a sorții, în timp ce formația rock interpreta piesa „Astăzi vom muri”, a izbucnit incendiul devastator care avea să declanșeze infernul.

Incendiul s-a propagat cu o viteză uimitoare (12 secunde), într-un spațiu mic, fără nici un geam de aerisire, cu o singură ușă de acces cu lățimea de un metru, iar cealaltă ușă de acces era încuiată. În aceste condiții, un număr impresionant de oameni s-au năpustit spre singura ieșire, iar aici au fost surprinși de flacăra incendiului, fiind arși de vii, cu arsuri grave pe corp și intoxicați cu substanțe toxice din fum, cu arderea căilor respiratorii superioare și inferioare și răniți din cauza panicii și a aglomerației. Oamenii s-au călcat în picioare, iar cei mai puternici au supraviețuit, a fost o luptă disperată între tineri, o luptă cu adevărat pe viață și pe moarte. Un tânăr supraviețuitor al dezastrului a spus: „Ne-am călcat în picioare, cine a fost mai tare e viu!”.

Patronii acestui club, în goana lor după profit, după bani, au înghesuit, într-un spațiu impropriu desfășurării de spectacole muzicale, un număr impresionant de tineri, cu toate că spațiul de 425 metri pătrați permitea doar un număr de 80 de locuri pe scaune. Unul dintre patroni a mai avut două cluburi care au ars, și nimeni nu s-a sesizat, nimeni nu a fost pedepsit în vreun fel, din cauza corupției în care se află țara. Acum, când scriu aceste

DRAMA TINERILOR INOCENȚI DIN INCENDIUL DE LA CLUBUL „COLECTIV”

rînduri, numărul morților din clubul groazei a ajuns la 43, iar numărul răniților este de 140.

Pentru spectacole în orașe, statul socialist român a construit Sala Polivalentă, Case de Cultură, unde s-au desfășurat foarte multe spectacole în condiții de siguranță maximă. La sate s-au construit Cămine Culturale, în care nu a murit nimeni ars!

Fabrica, în loc să producă încălțăminte, așa cum a produs în socialism, în anul 2015 a produs morți nevinovați, inocenți. Vinovat de această stare de lucruri este, pe lângă cei trei patroni dornici de profit, și statul român iresponsabil. Întreaga țară se află în haos economic, social și politic, nimic nu mai merge bine, și-au bătut joc toți care s-au perindat pe la guvern, parlament și președinție, corupția s-a generalizat. Statul român actual este un stat eșuat prin haosul pe care l-a creat în toate domeniile de activitate. Sub masca „democrației”, „liberalismului”, „liberei inițiative”, avem astăzi o Românie aflată în haos și anarhie, cu legi care nu se aplică și fără instituții care să vegheze la respectarea lor.

Acest incendiu nu era posibil dacă unitățile de pompieri ale IGSU (Inspectoratul General pentru Situații de Urgență) controlau cu simț de răspundere și periodic toate localurile publice și private din punct de vedere al respectării regulilor PSI și al destinației pentru care sînt avizate să funcționeze.

În România Socialistă, ofițerii din unitățile de pompieri veneau periodic în toate fabricile, uzinele, localurile publice, în grădinițe, școli, facultăți, unde erau aglomerații umane, și verificau dacă există mijloace de stingere a incendiilor, dacă acestea erau funcționale, dacă exista personal care să cunoască manevrarea imediată a lor. De asemenea, verificau dacă existau spații libere pentru evacuare în caz de incendiu, precum și un plan concret de evacuare. Era o grijă deosebită pentru viața și securitatea

oamenilor și a bunurilor materiale ale țării.

Acum, aceste lucruri nu mai interesează pe nimeni, am văzut vagoane de cale ferată în flăcări din cauza oamenilor străzii care le-au transformat în dormitoare, am văzut incendii la uzinele și fabricile falimentate.

Pompierii trebuie să aibă și rol de prevenire a incendiilor, nu numai rol de stingere a lor și de salvare a persoanelor aflate în pericol și a bunurilor materiale. Mult mai important este să previi un incendiu, decât să vii și să dai drumul la apă, iar apoi să numeri morții...

După această dramă au urmat trei zile de doliu național, apoi au început manifestații de stradă în București și în marile orașe din țară, la care au participat zeci de mii de tineri, soldate cu demisia prim-ministrului Victor Ponta împreună cu întregul guvern. La aceste manifestații, tinerii sînt dezorientați, nu știu ce vor, cer aberații... Ei nu știu cine sînt adevărații

vinovați pentru crima de la clubul „Colectiv”, pentru dezastrul în care se află țara, ei enunță idei generale, nu măsuri concrete. Iată câteva dintre aberațiile lor: „Schimbarea întregii clase politice!” (Nu se poate schimba din stradă, doar prin vot, la urne!), „Vrem o schimbare radicală!” (Cum?), „Nimic nu merge bine!” (De ce?), „Vrem ca tinerii să nu mai plece din țară!” (De ce au plecat? De bine în nici un caz, ci pentru că au fost șomeri în România!),

→

„Vrem o țară normală!” (De ce a ajuns o țară coruptă și în haos?)... și multe altele.

După părerea mea, tinerii trebuiau să formuleze următoarele cereri, foarte importante pentru viața fiecăruia dintre noi:

1. Reindustrializarea țării, pentru că nu mai avem industrie, și de unde locuri de muncă?

2. În agricultură să se reînființeze fermele agricole de stat, pentru că avem peste un milion de hectare de teren arabil nelucrat de 26 de ani, cresc bălării și noi spunem că România este o țară săracă...

3. Oprirea vânzării bogățiilor țării către străini, sub masca privatizării, a reformei, economie de piață și chiar a democrației!!

4. Reintroducerea în **Codul Penal a Art. 165** privind subminarea economiei naționale.

5. Aplicarea imediată a **Legii Nr. 18** privind confiscarea averilor dobândite ilegal.

6. Controlul Statului responsabil (nu cel actual...) asupra tuturor organismelor sale; parchet judecătorești (numiți pe criterii de competență și valoare, nu politic), Poliție, ISU,

DNA, SRI, Armată, spitale, școli, facultăți etc. Independența unor instituții ale statului nu înseamnă să nu fie controlat de nimeni, ci să nu răspundă la comenzi politice. Controlul parlamentar al acestor instituții este formal și lipsit de substanță.

7. Abrogarea imediată a legilor care au dus la distrugerea economiei naționale.

8. Să se pună capăt reformei fără sfârșit în învățământ. Învățământul românesc să fie adaptat la cerințele pieței muncii, să se reînființeze școlile profesionale de meserii pentru fiecare domeniu de activitate, iar facultățile să nu mai fabrice șomerii cu două sau trei licențe, masterate, doctorate.

9. Să se oprească imediat proiectul de lege privind privatizarea parțială a spitalelor de stat, pentru că în condițiile acestei catastrofe cu victime în urma incendiului, ele nu au fost internate în spitale private, ci în spitale de stat, care le-a oferit asistență medicală foarte costisitoare și gratuită, cu medici competenți.

10. Desecretizarea tuturor privatizărilor din 1990 și pînă astăzi și tragerea la răspundere (penală și administrativă prin

confiscare extinsă) a celor vinovați de dezastrul economiei naționale. Distrugerea economiei naționale nu este secretă!

11. România Socialistă reprezintă viitorul țării, în care tinerii pot găsi rezolvarea problemelor care îi frământă în aceste momente. Nu capitalismul sălbatic este soluția! Socialismul nu are corupție, statul socialist nu poate fi corupt!

Toate aceste puncte și altele au fost îndeplinite de statul socialist român pînă în anul 1989, pînă la lovitura de stat. Statul socialist român a demonstrat că poate îndeplini toate aceste cerințe, dar el a fost înlocuit cu un stat capitalist care pentru profit, pentru bani, calcă și pe cadavre pentru a-și îndeplini scopurile. Capitalismul nu este uman, el nu se adresează omului, el este sadic, băncile capitaliste te execută silit și te aruncă în stradă. Pe cine a aruncat în stradă statul socialist? Pe nimeni! El a oferit locuințe gratuite tuturor oamenilor muncii!

Coman Voicu – București, 03.11.2015

La începutul anului 1939
am reluat activitatea
clandestină ca membru

ACTIVITATEA CLANDESTINĂ CA MEMBRU PCR (4)

al PCR, în cadrul organizației de partid a județului Hotin cu care am intrat în legătură. Era o organizație dezvoltată, cu celule de partid în mai multe localități, inclusiv în satele Rujnița și Birlădeni, unde am devenit organizatorul celulei de partid. Voi aminti câteva nume care au avut un rol important în organizație:

- Voloh Abram, secretar al biroului județean de partid din Hotin, devotat trup și suflet cauzei partidului, s-a bucurat de multă stimă în partid și societate. În 1939 a fost condamnat la 10 ani de închisoare, dar în 1940 a fost eliberat din închisoarea de la Cernăuți, cînd armata sovietică a ocupat orașul. A lucrat la Cernăuți, unde a murit în 1980, fiind omagiat în presa ucraineană.

- Crivoi Samuel, un vechi luptător care a activat în Ardeal, unde a fost arestat și a stat în închisoarea de la Oradea în aceeași celulă cu Valter Roman. Era secretar al regionalei de partid din care făceau parte organizațiile Cernăuți și Hotin.

- Fedoreț Andrei, din satul Buzovița, județul Hotin. A făcut armata ca sergent la jandarmi și a fost martor sau poate chiar a fost silit să participe la schingiuirea comuniștilor arestați. A prin ură împotriva călăilor Siguranței și a aderat la partidul comunist. Era foarte activ, aproape tot satul era de partea lui. A fost de multe ori arestat și bătut pentru că mergea și în alte sate, unde organiza celule de partid. A fost arestat o dată cu Voloh și

schingiuit în așa hal încît a încercat să se sinucidă. Condamnat în procesul celor 74 de către tribunalul din Cernăuți la ani grei de pușcărie, a fost eliberat din închisoare în 1940, în aceleași condiții ca și Voloh și

ceilalți din „Procesul celor 74”, dar a murit la scurt timp după eliberare și a fost înmormîntat cu toate onorurile în satul său natal, Buzovița.

Eu aveam posibilitatea să circul oriunde, pentru că stăteam mai mult la sora mea

Valentina, căsătorită cu preotul Brăduceanu din satul Negreni de pe malul

Nistrului, situat la cca. 30 km de satul Rujnița, unde locuiau părinții mei. Participam la ședințele biroului organizației de partid a județului Hotin, unde venea Samuel Crivoi, care ne aducea materiale de propagandă ale Comitetului Central al PCR, pe care le difuzam. Odată, plecat pe jos din Buzovița spre Rujnița cu materialele de propagandă, am fost ajuns din urmă de o șaretă în care se afla șeful postului de jandarmi din satul Birlădeni (vecin cu satul Rujnița), care, cunoscîndu-mă, m-a invitat în șaretă ca să mă lase la Rujnița. I-am mulțumit călduros.

În toamna lui 1939 a avut loc o „cădere” (în limbajul nostru, însemna arestare) a unor membri ai organizației din județul Hotin, dați pe mîna Siguranței de către un agent sub acoperire, pe nume Panchevici, care reușise să fie primit în organizația noastră. Agentul a divulgat numele membrilor organizației, nu doar pe cei pe care-i cunoștea, dar și pe unii cu opinii de stînga care nu erau comuniști. În urma interogatoriilor, în timpul cărora erau crun bătuți, mai ales de către șeful postului de jandarmi, Dan Ion, o brută și un sadic, de fel din Ardeal (după 23 august 1944 s-a refugiat în Vest), care l-a băgat în pămînt pe Fedoreț Andrei, au fost inculpate 74 de persoane, între care și eu. Presimțind că voi fi arestat și că voi fi căutat la părinții mei, la Rujnița, i-am spus mamei, tata fiind plecat,

←
că trebuie să dispar ca să nu fiu arestat. Biata mamă, plîngînd, mi-a îndesat în buzunare niște dulciuri pe care le pregătise mai înainte. Eu am sărit prin geamul din spatele casei, care dădea în grădină, am mers pe jos pînă la gară și cu trenul am ajuns la Cernăuți.

La Cernăuți am luat legătura cu o membră a organizației din oraș, Erna Ivaner, care lucra ca muncitoare la o fabrică de confecții și ea mi-a aranjat să stau în gazdă la o bătrînică. Pentru că aveam bani puțini, mă limitam la o cană de lapte dimineața și seara, iar la prînz, brînză cu roșii. Neputînd rezista fără bani, am anunțat-o pe Erna că intenționez să plec la Iași, mai ales pentru că la Cernăuți riscam să fiu mai ușor descoperit, iar la Iași aveam adresa unor foști colegi de la Chișinău. Mi-am luat rămas bun de la Erna, o fată tînără plină de viață, despre care am aflat mai tîrziu că după 1941 a fost deportată în Transnistria, unde a murit, lăsînd în urmă o fetiță de doi ani.

La Iași am ajuns în decembrie 1939. Aici am luat legătura cu organizația UTC prin Silvia Blinder, cu care am fost în aceeași organizație UTC la Chișinău, căreia i-am explicat situația mea. Prin organizație, a reușit să-mi facă rost de un adăpost la o casă pe o stradă lăturalnică, cu intrare direct din stradă. Mi-a adus de mîncare, dar m-a prevenit că nu pot sta acolo multe zile, situația în oraș fiind tensionată se făceau multe razii și era posibil să aibă nevoie de casă. Atunci la Iași a avut loc greva muncitorilor ceferiști de la Nicolina, reprimată brutal și soldată cu numeroase arestări, iar între cei reținuți se găseau membri marcantî ai Patidului Comunist: Vasile Vîlcu, Petre Lupu ș.a., care au compărut în „Procesul celor 106” din Iași. La Iași am citit în ziarul „Dimineața” că la Cernăuți a avut loc „Procesul celor 74”, în sentință fiind citit și numele meu, cu o condamnare la șapte ani închisoare în contumacie.

Aflîndu-mă în casa conspirativă, am trăit un moment de tensiune și spaimă cînd cineva a început să bată puternic și insistent la ușă, cerînd ca să deschid. Eram sigur că a dat peste mine Siguranța. M-am decis să deschid, ca să nu forțeze ușa. Cînd am deschis, mi-a apărut în față un individ cu o geantă atîrnată de umăr, care mi-a spus că este de la secția sanitară, că bîntuie o epidemie și să trimitem obligatoriu

copiii la dispensar pentru a fi vaccinați. Nu știu ce i-am bolborosit din cauza emoției, dar după ce omul a plecat, singurul meu gînd a fost să nu mai rămîn la Iași. Trecuse mult timp de cînd dispărusem de acasă și mă gîndeam cu durere la părinții mei și la cît o să sufere aflînd că am fost condamnat la șapte ani de închisoare. Singura consolare are aceea că frații mei și, în special, sora mea vor fi alături de ei, îi vor înconjura cu dragoste și le vor alina suferința.

Pentru a părăsi locuința conspirativă și a pleca din Iași ca să mi se piardă urma, am considerat că ar fi o soluție să plec la Timișoara și să iau legătura cu tovarășul de suferință de la închisoarea de minori de la Cluj, Ștefan Kostyal, eliberat după ce ispășise cei patru ani de pușcărie. Cu ajutorul său speram că voi găsi un loc unde să fiu în siguranță. Kostyal a fost inculpat în „Procesul celor 63” din Timișoara, în anul 1934 și la 14 ani a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru activitate în organizația UTC. Din grupul celor 63 au făcut parte și membrii familiei sale. Căderea grupului s-a produs din cauza infiltrării unui agent sub acoperire, care nu era nimeni altul decît Richard Wurmbbrand, care a devenit ulterior pastor și un înfocat anticomunist. Kostyal locuia cu mama și soția într-o casă sărăcăcioasă din cartierul muncitoresc al Timișoarei numit „Fabrică”. M-au primit, în primăvara lui 1940, ca pe un frate și mi-au propus să stau la ei, deși riscam să-și piardă libertatea dacă eram descoperit de către agenții Siguranței.

În urma Ultimului guvernului sovietic din 26 iunie 1940, trupele sovietice au ocupat Basarabia și nordul Bucovinei, care au intrat în componența URSS. Din partea României nu a fost opusă nici o rezistență armată din cauza atitudinii capitulante a guvernului român și a regelui Carol al II-lea. Încă înainte de această dată, am observat pe artera de comunicații care străbătea județul Hotin niște baraje antitanc, alcătuite din șanțuri și trunchiuri de copaci înfipte în pămînt. Am crezut, în naivitatea mea, care eram străin de probleme militare, că rușii nu vor putea trece peste aceste baraje. Contrar afirmațiilor că PCR ar fi salutat intrarea rușilor în Basarabia, trebuie subliniat că în ilegalitate, ca și atunci cînd s-au aflat la putere, comuniștii români s-au pronunțat fără echivoc pentru integritatea teritorială a României. Nu am

primit în ilegalitate nici un document sau o indicație precum că partidul comunist ar fi fost de acord cu anexarea Basarabiei și a nordului Bucovinei la URSS. Este posibil ca rusofonii, pe propria răspundere, să fi făcut asemenea declarații. Cînd am însoțit delegația condusă de Petru Groza în capitala Bulgariei, la invitația lui Gh. Dimitrov, în suita acestia era și contraamiralul Dicio Uzunov, care, într-o discuție în timpul recepției dată în cinstea delegației române, mi-a spus că, în mod sigur, dacă în 1940 în România erau la putere comuniștii, Bulgaria n-ar fi primit înapoi Cadrilaterul. Este adevărat că noi comuniștii, la acea vreme, credeam că URSS era pe calea cea justă în construcția socialismului. În situația în care guvernării de la București nu s-ai opus ultimului dat de sovietici, basarabenilor nu le-a rămas nimic de făcut decît să se adapteze la noua situație.

S-a lansat zvonul că, în 1940, în timpul retragerii trupelor române din Basarabia, niște evrei i-ar fi atacat cu armele pe militarii români care se retrăgeau. Eram curios să știu dacă într-adevăr așa a fost, pentru că îi cunoșteam pe evreii din Basarabia pe care nu i-am văzut să aibă arme. De fapt, nu a tras nimeni dintre evrei, dar este adevărat că i-au huiduit ca să se răzbune pentru umilințele și batjocurile la care au fost supuși de către românii antisemiți. Este ridicol să crezi că întreaga armată, care se retrăgea din nordul și sudul Basarabiei, să nu fi fost în stare să pună mîna măcar pe un singur evreu trădător cu arma și să-l împuște pe loc. Nu s-a tras, dar s-a huiduit, ceea ce mi-au confirmat evreii care au fost de față la retragerea armatei. Această acuzație la adresa evreilor, care au devenit țapi ispășitori, a făcut ca în 1941, cînd armata română a înaintat în Basarabia, militari, jandarmi, polițiști și legionari să declanșeze holocaustul și să extermine aproximativ 150.000 de evrei, dar și de ruși. Printre aceștia din urmă se găsea și un prieten, Iurie Korotkov, care a fost spînzurat la Chișinău pentru că era un cunoscut comunist.

(Text reproduș din cartea de memorii „În bătaia valurilor vieții” scrisă de Comandor(r) ANTON BEJAN și publicată de Editura SEMNE în anul 2014)

Aceste gînduri reprezintă o sinteză a ideilor principale, care l-au preocupat pe un economist universitar,

în ultimul sfert de veac. Este o sinteză a multor articole și studii publicate de prof. univ.ec. Ioan D. Adumitrăcesei din Iași. Această sinteză evidențiază multe posibilități

GÎNDURI PERSISTENTE

LA PROBLEMELE PERSISTENTE ALE ROMÂNIEI POSTSOCIALISTE: 1990-2014 (3)

pentru ameliorarea vieții politice, economico-sociale și spirituale din România actuală.

Poate aceste rînduri vor oferi puncte de plecare pentru aprofundarea unor idei, de către

unii tineri economiști. Poate ele ar stimula pe unii oameni politici chiar să acționeze pentru valorificarea unor soluții avansate. (P.L.)

→

3. MODIFICAREA TIPULUI DE CREȘTERE ECONOMICĂ, ÎN PERIOADA INTERBELICĂ

Desfășurarea vieții economice în fiecare țară este sintetizată în creșterea economică realizată, exprimată prin dinamica înregistrată de PIB.

În perioada interbelică, creșterea economică realizată de țările capitaliste dezvoltate a avut un caracter ciclic, desfășurându-se de la o criză economică la alta. În perioada postbelică, acest caracter a fost foarte mult atenuat, datorită unor factori care au impulsionează creșterea economică în multe țări. Care ar fi principalii?

Refacerea economiei în țările învinse în război (Germania, Italia, Japonia) a determinat realizarea unei creșteri economice susținute în țările respective.

Cucerirea independenței politice, de către multele dintre fostele colonii, a fost urmată de accentuarea creșterii economice în țările respective, urmărindu-se astfel să fie asigurată și independența lor economică.

SUA, care n-a fost afectată de război, și-au menținut o dinamică înaltă a creșterii economice în perioada postbelică, inclusiv prin „ajutorul” oferit unor țări veste-europene (Planul Marshall) și Japoniei, pentru refacerea și revigorarea economiilor din țările respective, inclusiv în favoarea propriei creșteri economice.

Creșterea economică în unele din fostele colonii a fost susținută de fostele metropole (Marea Britanie, Franța). În acest sens au existat și unele interese reciproce.

Confruntarea dintre sistemele capitalist și socialist (îndeosebi între SUA și URSS) a impulsionează, de asemenea, creșterea economică din perioada postbelică.

Sub influența factorilor menționați, precum și a altora, în perioada postbelică, economiile din țările capitaliste dezvoltate nu au fost afectate de crize economice accentuate. Doar SUA au cunoscut unele crize parțiale, care n-au imprimat un caracter ciclic creșterii economice.

Însă, în perioada postbelică, s-a conturat și manifestat un ciclu economic inflaționist, îndeosebi datorită intervențiilor realizate de sistemul monetar-financiar internațional, gestionat de FMI, în favoarea SUA și în dauna celorlalte țări debitoare, situate îndeosebi în rândul țărilor în curs de dezvoltare.

Pentru a-și mări profiturile, patronii au recurs mereu la creșterea prețurilor de consum, ceea ce a redus puterea de cumpărare mai ales pentru populația cu venituri mici.

Ca urmare, rata inflației a devansat frecvent ritmul înregistrat de PIB, în majoritatea țărilor, realizându-se astfel o creștere economică inflaționistă. Fortînd utilizarea acestei căi de creștere a profiturilor, inflația a devenit galopantă, accentuînd reducerea puterii de cumpărare a populației și impunînd, temporar, încetiniri ale creșterii și chiar reduceri ale PIB, în unele țări, pentru perioade de sub un an. Însă, acestea n-au fost considerate a fi crize economice, ci aspecte ale derulării unui ciclu economic inflaționist.

În contextul realizării unei creșteri economice inflaționiste, SUA au fost avantajate de poziția dominantă deținută în sistemul monetar-financiar internațional. În timp ce celelalte țări cu deficite ale balanțelor de plăți au fost nevoite să apeleze la credite de la FMI și să respecte restricțiile impuse de Fond, pentru SUA, deficitul crescînd al balanței de plăți a devenit un uriaș avantaj, căci pe baza lui au atras și valorificat importante lichidități de la creditorii străini, sub protecția asigurată de FMI. Deși acest tratament favorizant a nemulțumit pe unii creditori, el a fost perpetuat timp îndelungat.

În România postsocialistă s-a îmbinat o involuție accentuată a PIB cu o inflație galopantă. În majoritatea anilor '90 din secolul trecut, nivelul PIB al României a înregistrat ritmuri negative, însă inflația a fost menținută la niveluri foarte înalte, inclusiv prin determinarea cursului leu/dolar SUA la niveluri foarte scăzute (subevaluate). Ca urmare, nivelul PIB al țării noastre din 1989 a fost atins abia în 2005. Un deceniu și jumătate (1990-2005), România a înregistrat pierderi de PIB mai mari de 2,4 ori față de PIB realizat în 1989. Este evident că aceste pierderi au fost resimțite negativ în nivelul de trai al majorității populației, precum și în restrîngerea considerabilă a investițiilor statului român și ale cetățenilor săi. Oare, s-a învățat ceva din această experiență negativă pentru viitorul țării? Se zice că din greșeli ar trebui să învățăm chiar mai mult decît din succese. Dar, se pare că, această zicere nu-i valabilă și pentru conducătorii actuali ai României.

4. DETERIORAREA RELĂȚIEI DINTRE ECONOMIA REALĂ ȘI CEA NOMINALĂ

În viața economică a fiecărei țări, se îmbină două aspecte fundamentale: economia reală și economia nominală.

În epoca actuală, economia reală a

unei țări include procesele: producție, repartiție, schimb, consum, cercetare-dezvoltare. Primul și ultimul proces au rolul principal, determinînd conținutul și evoluția celorlalte trei procese.

Viața economică actuală din fiecare țară are forma producției de mărfuri generalizată sau preponderentă. De aceea, toate produsele incluse în economia reală presupun realizarea a numeroase relații bănești în cadrul piețelor pentru produse, servicii și informații, a piețelor financiare, precum și pentru forța de muncă. Ansamblul acestor relații alcătuiește economia nominală.

Desfășurarea normală a vieții economice impune realizarea unei relații adecvate între cele două aspecte fundamentale ale acestei vieți, prin adaptarea economiei nominale la cerințele economiei reale. Însă, globalizarea piețelor, sub impulsul maximizării profitului, a perturbat foarte mult relația dintre economia reală și cea nominală. În sfera economiei nominale au proliferat operațiunile speculative, îndeosebi cu acțiuni, obligațiuni și valute, în dauna asigurării resurselor financiare necesare pentru derularea normală a proceselor din cadrul economiei reale. Ca urmare, sfera economiei nominale s-a amplificat tot mai mult, depășind considerabil sfera economiei reale. Astfel, între cele două aspecte fundamentale ale vieții economice a survenit o adevărată ruptură, ceea ce a reprezentat declanșarea, în 2007, în SUA, a unei crize economico-financiare fără precedent.

Această criză se aseamănă cu cea din anii 1929-1933. La fel ca atunci, criza actuală a început în SUA, în cadrul pieței financiare, iar apoi s-a extins în numeroase țări, incluzînd toate sectoarele vieții economice. Totodată, această criză se distinge de cea din 1929-1933 prin unele aspecte esențiale.

1. Actuala criză se manifestă în condițiile capitalismului globalizat, după prăbușirea vechilor imperii coloniale și a socialismului de tip sovietic, avînd o sferă de extindere cu mult mai mare.

2. Actuala criză se derulează în contextul unei diviziuni internaționale a muncii mai ample și mai profunde, datorită posibilităților și cerințelor generate de revoluția științifico-tehnică, ceea ce favorizează extinderea și adîncirea crizei.

3. Actuala criză se manifestă în condițiile unei deteriorări accentuate a relațiilor dintre economie și natură, ceea ce impune numeroase restricții cu privire la măsurile anticriză.

Elementele specifice menționate evidențiază că, actuala criză este o criză

←
a capitalismului globalizat, care ar putea fi de lungă durată și cu numeroase și importante efecte pentru întreaga lume, inclusiv pentru România. Inițial, chiar reprezentanți ai BNR au apreciat că România nu este vulnerabilă la criza declanșată în SUA, în 2007, deși, de

la 01.01.2007, țara noastră a devenit membru al UE, fiind deja conectată și angajată în toate tendințele posibile a se manifesta în cadrul acestei forme de integrare regională. Nu cunosc ca cineva din conducerea țării să fi recunoscut că a greșit cu privire la aprecierea implicării României

în criza economică, resimțită dureros de majoritatea cetățenilor, începînd din 2008, cerînd și scuze pentru lipsa de prevedere. Dar, aceasta a fost „responsabilitatea” manifestată la noi.

Prof. univ. Ioan D. Adumitrăcesei

Numeroase au fost situațiile și împrejurările în care serviciile secrete occidentale au protejat criminalii de război nașiști, folosindu-se apoi, intens de acțiunile odioase ale acestora, în special împotriva țărilor socialiste, a unor forțe progresiste sau în alte afaceri oculte. Unul dintre cei care s-a bucurat de o asemenea clementă și protecție este și **Klaus Barbie, alias Altmann**, cunoscut și sub numele de „măcelarul din Lyon”, în prezent

Klaus Barbie - criminal de război nazist

cercetat de organele judiciare franceze, după ce a fost extrădat de guvernul bolivian. Desigur, „măcelarul” a avut și de data asta noroc: în Franța pedeapsa cu moartea a fost abolită; dar judecarea lui răspunde imperativului demascării și condamnării cu toată vehemența a fascismului și ororilor acestuia. Să derulăm câteva secvențe...

Frankfurt, 1946. O frumoasă zi de toamnă. Vizavi de **IG-Farben-Haus** stau patru bărbați: John Wilms, cadru al Serviciului Secret Militar American, un francez, ofițer de legătură cu cartierul general american și doi ofițeri ai Serviciului Secret Francez.

Dimineața, puțin după ora nouă, lângă acești oameni oprește un jeep. Doi militari americani sar din el și predau grupei de agenți aliați un bărbat solid, în costum gri: Klaus Barbie.

Ore în șir francezii îl anchetează într-un birou american pe fostul *Hauptsturmführer* SS și șef al poliției din Lyon. Neamțul este sigur de sine și impertinent: „*Tot ceea ce am făcut în timpul războiului am făcut pentru patria noastră. Iar eu am fost unul dintre cei mai buni*”. Francezii sînt revoltați. Îl întrebă pe John Wilms dacă-l pot lua pe Barbie cu ei. John Wilms spune însă: „*Așa ceva, domnilor, nu pot să fac*”.

Atunci, unul dintre francezi are o idee: să-l scoată pe Barbie pe hol și, sub pretextul încercării de fugă, să-l împuște. „*O, domnii mei – le răspunde John Wilms – în nici un caz nu pot admite așa ceva*”. Așa s-a întîmplat că „măcelarul din Lyon” a rămas în viață.

Augsburg, vara anului 1948. Pe ușa

DEPARTAMENTUL AFACERILOR MURDARE

vilișoarei din strada Mozart nr. 10 se mai află încă numele Furster. Totuși, familia „Furster” nu mai domiciliază de multă vreme pe această stradă liniștită. Casa fusese confiscată de americani. O vilă drăguță, nu prea departe de centrul orașului, numai bună pentru o familie cu copii, dar potrivită și pentru un om cu misiuni speciale.

Un neamț, îndesat și puternic, s-a stabilit în această vilă în anul 1948. Deseori își schimbă numele. Pe diversele lui legitimații era scris cu litere mari: „*Denazificat. Sentința tribunalului*”.

Bărbatul, în jur de 30 de ani, merge regulat la biroul său și scrie rapoarte și note informative pentru americani, în fiecare săptămînă cite 3-4 pagini. Lîngă el, locuiește colegul său Kurt Merk, care nu arată așa de cumsecade, mai degrabă pare un ofițer de informații englez. Americanii îi plătesc, pe fiecare în parte, cu cite 1.700 dolari pe lună.

Partenerul lor american se numește Richard Holthof. El vine în fiecare vineri după rapoarte. Neamțul ia loc atunci la masă și fumează țigară după țigară. De fiecare dată cînd Richard Holthof trece prin birou, neamțul devine nervos.

Holthof nu este pe deplin edificat în ceea ce privește trecutul celor doi colaboratori germani ai săi. Știe doar că ambii se află pe lista conducătorilor SS dați în urmărire. Mai mult nu știe, pentru că el este doar un mic număr din cadrul Serviciului Secret al Armatei Americane, CIC. Aici, joacă rolul unui intermediar, deoarece la CIC-ul din Augsburg nimeni nu vorbește germana cursiv.

Într-o zi, în timp ce neamțul cel scurt și îndesat, cu ochii căprui și părul castaniu, lipsea din birou, Kurt Merk l-a chemat pe american deoparte și l-a întrebă: „*Nu vă spune nimic numele de Klaus Barbie? Nu știți că în Franța a fost condamnat la moarte în contumacie?*”... „*Nu!*”. Atunci Kurt Merk a continuat: „*Dacă francezii identifică toate gropile comune care sînt puse în seama lui, atunci nici Eisenhower nu-l mai poate salva. Barbie a exterminat, într-o zi, 200 de luptători din Rezistența Franceză*”.

Holthof semnaleză noutatea superiorilor săi. Dar șefii de la etajele... superioare cunosc deja acest lucru. Totul trebuie să se desfășoare ca și pînă acum. Mai tîrziu,

după ce probabil Barbie nu va mai prezenta nici un interes pentru CIC, ar putea fi extrădat francezilor.

Washington, vara anului 1948. Președintele Harry Truman descrie în jurnalul său unul din coșmarurile sale: se visase șezînd, cu soția sa, Bess, pe veranda de sud a Casei Albe, la masa de seară și văzuse cum gîndacii de bucătărie îi dau buzna peste compotul familiei...

La 6.500 km distanță de capitala americană: „evenimentele” începuseră să invadeze lumea posteblică. La 6 februarie 1948, americanii și englezii au proclamat Consiliul Bizonal, predecesorul viitorului guvern federal german. La 18 iunie, în zonele occidentale se introduce noua monedă. Prin Italia, agenți ai CIA colindă, punînd la dispoziția partidelor anticomuniste zece milioane de dolari. Comuniștii italieni, aflați în pragul de a deveni putere guvernamentală, au pierdut, ca urmare a acestui sabotaj, alegerile parlamentare.

Cu un an în urmă, noua politică externă americană, respectiv așa-zisa „**Doctrină Truman**”, anunța sprijinul militar și economic pentru țările europene... „amenințate de U.R.S.S.”.

La 13 septembrie 1948, la Casa Albă domnea o stare de spirit asemănătoare cu cea din timpul războiului. În jurnalul său, Truman scria: „*Am avut o zi cumplită. Ministerul Apărării și șeful Armatei mi-au prezentat un raport privind puncte de sprijin și bombe, țintind Moscova, Leningrad etc. Aveam tristul sentiment că în curînd ne vom afla în fața unui război*”.

Berlinul de Vest, vara anului 1948. În apogeul blocadei, Frank Wisner, una dintre căpeteniile spionajului american, pătrunde în Berlinul blocat. El era șeful unei grupe de agenți secreți cu răsunătorul – dar absolut pentru inducerea în eroare – nume de „**Office of Policy Coordination**” (OPC). Wisner a cooptat în organizația sa 300 de oameni, toți cu pregătire universitară, cu „*viziune clară asupra a ceea ce este necesar*”. În Ministerul de Externe al SUA, „**OPC**” este cunoscut sub numele de „**departamentul afacerilor murdare**”. Totuși, nimeni nu știa, atunci, cu ce se ocupau acești oameni. Un singur lucru era clar: ei luptau prin toate mijloacele împotriva comunismului.

→

În Berlinul de Vest, Frank Wisner îl întâlnea pe fravul Reinhard Gehlen, fostul șef al serviciului secret hitlerist „*Fremde Heer Ost*”. Spre sfârșitul războiului, Gehlen fugise în localitatea bavareză Wiesbach cu trei duzini de seifuri pline cu documente. Acolo s-a pus la dispoziția americanilor, împreună cu oamenii și cu documentele sale. Aceștia l-au ascuns pe Gehlen într-un corp special al sediului lor din *Camps Oberursel* de lângă Frankfurt.

Când în august 1945, militarii sovietici îl căutau pe Gehlen în Oberursel, americanii l-au îmbrăcat pe acest neamț în uniforma unui general al SUA, iar în noaptea de 22 spre 23 august 1945, Gehlen a zburat la Washington; o dată cu el plecau și trei dintre cei mai apropiați colaboratori ai săi, mascați în uniforme de căpitan.

În vara anului 1948, Gehlen era deja de doi ani de zile șeful „*Organisation Gehlen*”. În spatele unui gard electric, din idilicul Pullach, de lângă München, vechii camarazi ai lui Gehlen întocneau liste cu naștii est-europeni pe care Wisner urma să-i mobilizeze în armata lui secretă împotriva comunismului.

Este interesant să constăți modul în care diversele servicii americane lucrau unul împotriva altuia în Germania postbelică: oamenii din armata CIC, cei mai mulți fii de emigranți și antinaziști, hotărâți, scotocesc pretutindeni după criminalii de război ascunși, pentru a-i aduce în fața tribunalului; Wisner, dimpotrivă, recrutează naziști căutați pentru operațiuni în spatele „*Cortinei de Fier*”, operațiuni planificate și puse la punct împreună cu Gehlen.

„*Departament of Dirty Tricks*” (*Departamentul afacerilor murdare*) lucrează perfect și perfid. Colaboratorii săi se află în pozițiile-cheie ale ministerului de externe, ale CIA și – sub masca de acțiuni antinaziste – în CIC.

Între anii 1948-1952, Wisner a sprijinit mai multe sute de colaboraționiști naziști să se stabilească în SUA. Acolo au fost instruiți pentru acțiuni de spionaj și sabotaj în Europa răsăriteană. Între aceștia figurau și cunoscuți criminali de război.

Klaus Barbie, *fuhrer* SS în Franța n-a constituit pentru americani „*un număr mare*”. În acei ani, în care SUA sunase goarna împotriva „*comunismului în expansiune*”, fasciștii din Est erau mult mai importanți.

Oricum, Barbie n-a stat cu miinile în sân: două, trei deplasări în scopuri de spionaj în Cehoslovacia, informații furnizate despre camarazii dați la fund, multe rapoarte despre forma de organizare a comuniștilor francezi, de care americanii se temeau la fel de mult ca și de ruși – și alte „*asistențe*” – l-au făcut să crească în ochii americanilor.

Francezii observau însă. Publicistul francez Philippe Harzer afirmă: „*Deja din anul 1947, poliția de securitate a armatei franceze din Baden-Baden (RFG), Innsbruck și Viena dispunea de un dosar deosebit de voluminos despre Barbie*”.

Abia în anul 1950, Franța a solicitat oficial SUA extrădarea lui Barbie, dar americanii au răspuns că le pare rău, dar nu știu unde se află. Un an mai târziu, dăduseră chipurile, de el. Un document aflat la Crucea Roșie Internațională din Geneva vorbește despre ultimul act de colaborare americană cu asasinul Klaus Barbie în Europa. „*Fuga*” lui Barbie a fost posibilă datorită aprobării exprese a Înalțului Comisariat Aliat din München. În cererea sa înaintată Crucii Roșii, în acest sens, sub formula „*documente aflate asupra solicitantului*” se specifică: „*Document de călătorie Nr. 0121454 eliberat de Înalțul Comisariat Aliat, München, 21.11.1951*”.

Barbie era acum „*Klaus Altmann, mecanic din Kronstadt, căsătorit, nas drept...*” Fuga lui, prin Genova, spre Bolivia reușise.

Detroit, primăvara anului 1983. Într-un cartier cu vile al metropolei automobilului, profesorul Arhard Dabringhaus se afla în *bungalow*-ul său și citea o scrisoare de amenițare: „*Tu, șobolan zgomotos, sîntem cu ochii pe tine, dormi cu un ochi deschis, îți vom face o surpriză... Lasă-l pe Barbie în pace. Toți trădătorii sînt spînzurați*”. Expeditor: „*Nazi Klan White Power*”.

Dabringhaus este profesor de germanistică în Detroit. Tatăl său, fost muncitor la firma „*Krupp*” și sindicalist activ în Essen, a emigrat în anul 1929 în SUA, după ce SA-ul lui Hitler îl ciomăgise din cauza discursului lui în fața metalurgiștilor. Înainte cu 35 de ani, Arhard Dabringhaus era cunoscut sub numele de „*Richard Holthof*”. El era acel ofițer CIC, căruia Klaus Barbie îi furniza rapoartele informative în schimbul a 1.700 dolari pe lună.

Dabringhaus își amintește: „*Lîngă biroul lui Barbie din Augsburg fusese construit primul hotel nou al orașului. În acest hotel se instalase mai târziu dubul ofițerilor americani, cu orchestră, dans și program distractiv. O dată sau de două ori Barbie ne-a însoțit – pe mine și pe soția mea – acolo. Cei 1.700 dolari constituiau fondul lui de plată. Din aceștia, el trebuia să-i plătească pe Merk și pe secretara sa. Ca maior, atunci eu câștigam abia 200 de dolari pe lună. Însă Barbie spunea că avea între 100-150 de oameni care lucrau pentru el și căroră trebuia să le plătească. Odată l-am întrebat unde se află fuhrerul SS Degrelle, din Valonia, și mi-a confirmat că trăia în Spania. Dar pe vremea mea, rapoartele lui nu prezentau o valoare deosebită. Desigur, el dădea numele unor vechi camarazi care se ascundeau pe undeva și care au fost arestați de oamenii noștri. Dar nu erau persoane de valoare.*”

Barbie luase cu el o mare cantitate de documente, din care s-a folosit în activitatea lui din birou. Însă o dată l-am surprins cum copia dintr-un ziar german textul unei agenții iugoslave de știri și pe care vroia să mi-l dea drept raport al lui. Atunci am zis: *păi, Barbie, ziare pot să citească și eu*”.

New York, primăvara anului 1983. Elizabeth Holtzman primește ziaristi germani care vor să discute cu ea despre naștii aflați în SUA. Această evreică în vîrstă de 41 ani este un fel de general peste o trupă de 300 de procurori din Brooklyn; niciodată nu fusese aleasă o newyorkeză procuror districtual. Elizabeth Holtzman fusese cunoscută cu mult înainte de a fi cea mai mare acuzatoare din Brooklyn. Când la 32 de ani era deputat în Congres, își începuse vînătoarea după anumiți criminali, respectiv după camarazii lui Barbie, foști naziști care trăiesc în SUA. După o migăloasă muncă de aproape șapte ani, într-un raport înaintat Congresului, scria cu amărăciune: „*Vechile noastre legi interziceau intrarea în țară a poligamilor și consumatorilor de hașiș. Dar criminalilor de război naziști ușile le-au rămas deschise. Dacă Hitler ar fi supraviețuit, ar fi putut intra în SUA fără dificultăți*”.

Elizabeth Holtzman a luptat pentru o modificare a legii în sensul ca naștii să fie tratați cel puțin ca și fumătorii de hașiș. Succesele ei în această luptă, împotriva foștilor paznici din lagărele de concentrare, șefi SS și responsabili pentru holocaust au fost modeste. Din cei 200 de foști naziști împotriva căroră făcuse cercetări, abia zece au fost descetățeniți și extrădați. Ultimul a fost Hans Lipschis: la 14 aprilie 1983, acesta a sosit cu avionul la Frankfurt dar a dispărut în Bavaria.

Cînd Elizabeth Holtzman, cu cîțiva ani în urmă, a interpelat, într-o ședință a Congresului, cadre ale CIA, dacă serviciile secrete sprijiniseră aducerea în SUA a unor naziști, aceștia au negat. „*Pur și simplu, m-au mințit*” a declarat ea. Însă, ceea ce a fost mai rău: „*Mai târziu, am descoperit o îngrozitoare serie de legături dintre foști naziști și servicii guvernamentale sau oameni politici americani. Mai mult de 20 de criminali de război naziști au lucrat chiar în posturi guvernamentale, la CIA, FBI, Departamentul de Stat sau Ministerul Apărării*”.

Despre legăturile americanilor cu Barbie, doamna Holtzman a aflat abia din presă. N-a fost deloc surprinsă...

Dumitru Dănău

(Articol apărut în revista „*Pentru Patrie*” Nr. 458 / Iunie 1986, editată de Ministerul de Interne al Republicii Socialiste România)

Economistul care a prezis criza din 2008, Nouriel Roubini, avertizează că există peste 50% șanse să intrăm din nou în recesiune, în timp ce capitalismul este la un pas de a se autodistrage.

„Afacerile nu fac nimic acum, nu ajută economia, există aceste riscuri care îi fac nervoși. Se plîng că nu investesc pentru că există exces de capacitate, că nu angajează pentru că nu există suficientă cerere, suficient consum final. Dar aici există și un paradox. Dacă nu angajezi muncitori, nu există suficiente venituri ale muncitorilor, nu există suficientă încredere a consumatorilor, nu există suficient consum, nu există suficientă cerere finală”, a declarat Rubini într-un interviu pentru *The Wall Street Journal* și reluat de *money.ro*.

Sistemul capitalist este aproape de a intra într-o buclă autodestructivă, în care fiecare încearcă să se salveze, spre detrimentul interesului general. „În ultimii 2-3 ani această

CAPITALISMUL SE AUTODISTRUGE, MARX A AVUT DREPTATE!

Karl Marx (05. 05. 1818 - 14. 03. 1883)

situație s-a înrăutățit. Am avut o redistribuție masivă a veniturilor din piața muncii către

capitaluri, din salarii către profituri, inegalitatea în venituri și averi a crescut. Tendința firmelor de a cheltui e mai redusă decât cea a populației, și companiile își permit să economisească mai mult decât populația. Redistribuția veniturilor și averii face problema lipsei de cerere agregată chiar și mai rea. Karl Marx avea dreptate, la un moment dat, capitalismul se poate autodistrage. Nu poți să muți veniturile din muncă spre capital fără să ai un exces de capacitate și o lipsă a cererii agregate. Asta se întâmplă. Credeam că piețele funcționează, dar nu funcționează. Este un proces autodestructiv”, spune economistul.

Nu sîntem exact încă în această fază. Dar riscul de depresiune economică globală există și Roubini îl plasează la 50% în acest moment.

(Preluare după http://www.dcnews.ro/nouriel-roubini-profetul-crizei-capitalismul-se-autodistruge-marx-a-avut-dreptate_93172.html#sthash.UwR3U2e2.X9xGaD8H.dpuf)

SĂ NU NE PIEDEM SIMȚUL UMORULUI

VIESPEA

În timp ce se topea „de dorul țării”, la aproape patruzeci de grade pe-o plajă exotică din Caraibe, marele parlamentar Michiduță Gorilache, a avut un vis cutremurător: se făcea că l-a mușcat musca Țețe. Apoi s-a văzut în sicriu. Speriat de mama focului, în aceeași zi își luă tălpășița, împreună cu Frusinica, ultima sa cucerire, și nu se opri decât în fața castelului său din România. Un adevărat imperiu! Doar era un baron local!

A doua zi, cu noaptea-n cap, el și Frusinica se aflau pe plajă la Mamaia, să nu piardă

ultravioletele. Și cum stătea el așa, cu fața-n nisip, meditănd la noi furăciuni, o viespe uriașă, probabil din Opoziție, sosită din partea dușmanilor, își înfipse acul veninos într-una din fesele bine împănate ale omului politic. Michiduță, crezînd c-a fost urmărit de aceeași muscă Țețe, leșină. Frusinica, disperată, anunță imediat Bucureștii și toate

posturile de televiziune se puseră în mișcare. Din moment în moment, la știri, se auzea vestea cumplită:

- *Stimați telespectatori, în această dimineață, la orele 6.45, o viespe imensă și agresivă l-a străpuns fără milă pe marele om din Parlamentul României, Michiduță Gorilache, în zona dorsală, în regiunea feselor, la o adîncime de trei centimetri!*

Prezentatoarea se scutura de plîns, bițîind microfonul în toate părțile.

O altă prezentatoare, ciufulită și aproape cheală, după cum își smulsese probabil o parte din podoaba capilară la auzul groazniciei vești, ne anunță că viespea a fost dirijată cu un băț lung, de către cineva care-l ura de moarte. Oricum, bățul s-a găsit, și pe băț a fost descoperit și ADN-ul criminalului. Ancheta este în curs de desfășurare!

La partidul dumnealui, lumea stătea cu sufletul la gură, așteptîndu-l pe Michiduță, care sosea ca fulgerul cu coloana oficială, plină de girofaruri, direct spre București de la Mamaia. Oricum, fusese resuscitat și-acum era în afara oricărui pericol. Lumea fierbea!

În acest timp, hop și martorii:

- *Sînt domnul Vasile din Techirghiol și-am văzut o gînganie uriașă cum se lăsa în aer, bîzîind ca un avion și se îndrepta spre Mamaia! Cred că era kamikaze și mai cred că ieșise dintr-o casă conspirativă!*

Michiduță a ajuns la un spital privat, cît ai clipi din ochi. Imediat i s-a luat un interviu,

preluat de toate agențiile internaționale:

- *Da, este adevărat – gînguri victima – a fost o tentativă de omor venită din partea Opoziției! A fost o viespe comunistă, îmbătrînită în rele! Trebuie prinsă și spînzurată! Am încredere în Justiție! – urlă Michiduță cu glas patriotic... ținîndu-se cu amîndouă mîinile de fund, deoarece rămăsese cu mîncărimi...*

- *Moarte Opoziției! – strigă și Frusinica plină de elan... și dorința i se îndeplini pe dată, deoarece din chiloții cu ață ai divei țîșni o viespe uriașă, leită cu cealaltă.*

Michiduță ațipise și sforăia într-un cot, cum obișnuia el în Parlament, cu șuierături... Frusinica, avînd o mare stăpînire de sine, deschise ușa ușurel și cu un umeraș o împinse spre cabinetul medicului de gardă, mare monarhist... Peste cîteva clipe se auzi un răcnet de moarte... și-o bufnătură!

DECLARAȚII DE „AVERE”

Foaie verde și-o sulfină,
Mi-am luat casă și grădină
Și mi-am luat altă mașină!
Ca să moară toți dușmanii
Cînd văd cum arunc cu banii!
M-am născut cu un dar mare:
Să umblu prin buzunare...
Că cele două mînuțe
Umblă iute prin gențuțe!
Am speriat și occidentul
Cu cleștele și patentul!
Că mă trag din România,
Unde-am practicat hoția,
Și-n, tramvaiu' două șunu

←
Să mor de-a scăpat vreunu!
Hopa, hopa, hopa, hopa,
Am speriat toat-Europa!
C-am furat tot ce-am găsit,
Să fiu astăzi fericit –
Faceți, fraților, ca mine,
De vreți să vă fie bine!

C-am muncit ca un dement
Să mă văd în Parlament,
Iar acum sînt mare boss,
Sînt ca toți, cu-obrazul gros;
Dacă sînt parlamentar,
Este grație-acestui „har”!
Nu merită să muncești,
Că transpiri și obosești!

Și uite ce de lovele
Au făcut ghearele mele!
Cele care în prezent
Fac legile-n Parlament...

Mariana-Aurelia Pleșa

MUNCĂ ȘI ONOARE

„De folos adesea este să te uiți și înapoi!”
(Dante)

În socialism, cînd munca era o onoare și o obligație, numărul leneșilor era de cîteva ori mai mic decît în prezent. De exemplu, în socialism se cultivau și marginile drumurilor, iar acum avem cîteva (3-4) milioane de hectare de pămînt rodnic necultivat, în timp ce leneșii își tîrăsc sărăcia prin orașe.

Cultul muncii din socialismul românesc a produs un salt în avuția națională și în o parte importantă din personalități, însă acest salt n-a fost profund și de durată, fapt probat de criza de lene de după 1989. Această criză, combinată cu necinstea și

ignoranța guvernanților, ne-a sărăcit cumplit și ne-a transformat patria în semicolonie, în cei 25 de ani. Suntem o națiune de sclavi leneși ai unor trusturi transnaționale.

Desproprietărirea națiunii române de averea creată în socialism și aducerea acesteia în stare de sărăcie cronică de către liderii politico-economico-religioși, a mărit segmentele de populație care urăsc, mai mult sau mai puțin întemeiat. Per ansamblu, suntem o populație săracă și bolnavă de ură.

Cine ne-a adus în starea de sărăcie cronică din prezent? Guvernații lacomi care s-au lăsat corupți, liderii sindicali lacomi care s-au lăsat cumpărați, aparatul de impunere a Legii care s-a lăsat corupt (tot din lăcomie), șmecherii lacomi din rîndul clientelei politice care ne-au jefuit în afaceri cu statul, preoții lacomi care jefuiesc populația în numele Divinității, lacomii evazionisti care ne-au aruncat nouă povara datoriei bugetare

etc. Dacă n-ar fi existat indivizi lacomi din rîndul nostru, al românilor, patria noastră n-ar fi ajuns o colonie a unor capitaluri transnaționale, iar noi am fi trăit omenește.

Lacomii care au înșfăcat puterea statală în decembrie 1989 au creat un sistem legislativ și administrativ care îi ferește de orice pedeapsă și permite accesarea în funcții de conducere numai a necinstiților de felul lor. Așa se face să sîntem conduși și jupuți în același timp de cele mai bestiale exemplare din națiunea noastră.

În anii '70 ai secolului trecut, națiunea română se ridica spre culmi, prin renunțare la lene și lașitate în favoarea creativității și curajului. Aveam un nivel de trai ridicat, ne bucuram de o relativă democrație, eram admirați în întreaga lume terestră pentru curajul nostru în relațiile cu URSS.

P.C. și M.D.

Finele lunii octombrie a anului 2015 a fost marcat de două evenimente care continuă tradiția relațiilor dintre cele două țări, cultivate și cimentate de-a lungul istoriei lor zbuciumate. Evenimentele au fost organizate pe teritoriile ambelor țări, cu participarea unor oficiali și a altor personalități, atît din partea României cît și a Federației Ruse.

În data de 25 octombrie 2015, **Ziua Armatei Române**, o dată cu împlinirea a 71

Cimitirul ostașilor români din Rossoska-Volgograd (Federația Rusă)

de ani de la istorica zi de **25 octombrie 1944**, cînd se sărbătorește eliberarea nord-vestului Transilvaniei de sub ocupația străină, în localitatea Rossoska, regiunea Volgograd (fostă Stalingrad) din Federația Rusă a fost inaugurat un **Cimitir de Onoare** al ostașilor

TRADIȚIA SECULARĂ A RELAȚIILOR ROMÂNNO-RUSE NU PIERE

români căzuți în luptele de la Stalingrad, lupte sîngeroase în care poporul român a pierdut nu mai puțin de 200.000 dintre fii săi bravi. Totodată, a fost dezvelit și monumentul central – o Cruce comemorativă din granit, înaltă de patru metri, care are la bază o placă inscripționată: „*In memoriam militarilor români căzuți în luptă la Stalingrad*”.

Complexul memorial a fost construit pe parcursul anului 2015 de **Asociația internațională pentru activitatea militar-comemorativă „Voennie Memoriali”**, cu colaborarea **Ambasadei României în Federația Rusă**. La comemorare au participat oficiali și reprezentanți ai societății civile din partea României și Federației Ruse, atașați militari din diferite țări (SUA, Germania, Polonia, Italia) și numeroși membri ai comunității locale. În timpul ceremoniei au fost depuse coroane de flori și s-a oficiat o slujbă religioasă.

A doua zi, pe 26 octombrie 2015, ziua în care românii sărbătorec din calendarul creștin-ortodox pe **Sfîntul Mare Mucenic Dimitrie, Izvoritorul de mir**, la **Centrul Rus de Știință și Cultură din București** (Bulevardul

Lascăr Catargiu 50), sub directa îngrijire a doamnei Natalia Muzhennikova, Secretar I al **Ambasadei Federației Ruse în România** și șefa Centrului, a avut loc vernisajul expoziției „665 de ani de la nașterea lui Dmitri Donskoi, marele cneaz de Vladimir

E.S. dl. Oleg Malginov înminind distincția de stat Generalului (r) Marin Dragnea

și Moscova” precum și evocarea acestei mari personalități din istoria Rusiei – eliberator al poporului rus de sub jugul mongol și ctitor al primei construcții din piatră a Kremlinului din Moscova.

Cu prilejul acestui eveniment, E.S. domnul Oleg Malginov, Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Federației

→

←
la București, a înmînat distincții de stat ale Federației Ruse generalului în rezervă Marin Dragnea (președinte al *Asociației Veteranilor de Război* din România) și profesorului universitar Feodor Chirilă (membru fondator al *Asociației profesorilor de limbă și literatură rusă* din România). Domnul general (r)

Marin Dragnea, a rostit un emoționant discurs, evocînd amintiri trăite în timpul luptelor celui de-al doilea război mondial și exprimîndu-și încrederea că ororile războiului și atrocitățile de pe cîmpurile de luptă nu vor mai fi repetate.

Sucesiunea evenimentelor desfășurate în zilele de 25 și 26 octombrie 2015, în Rusia

și în România, reprezintă pași importanți în continuarea și dezvoltarea relațiilor de prietenie dintre cele două țări și popoare atît de încercate de-a lungul istoriei, creîndu-se astfel premisa unei conviețuiri pașnice și armonioase, sub semnul păcii în regiune și în întreaga lume.

Alexandru Voicu

55 DE ANI DE LA STABILIREA RELAȚIILOR DIPLOMATICE DINTRE ROMÂNIA ȘI REPUBLICA CUBA

Cu ocazia celei de a 55-a aniversări a stabilirii relațiilor diplomatice între Cuba și România, **Ambasada Republicii Cuba** a deschis la **Biblioteca Națională a**

data de 19 noiembrie 2015, ora 18:00, și a fost onorat de prezența Excelenței Sale doamna Nieves Iliana Hernandez Portales, Ambasador al Republicii Cuba la București.

Născut la Havana în 26 iulie 1967, Alexis Fernández Arce a absolvit în anul 2002 Academia de Arte Frumoase din Havana. A participat la expoziții personale și de grup atît în Cuba, cît și în străinătate. Lucrările sale se află în colecții particulare din Spania, Statele Unite ale Americii, Franța, Honduras, Costa Rica, Mexic, România și Austria. Între 2011-2013, a ținut prelegeri privind istoria artei cubaneze în mai multe orașe din Germania (Berlin, Dresda, Altenburg, Erfurt, Eberswalde etc.). În perioada 17 septembrie – 19 octombrie 2014, pictorul a fost prezent la **Muzeul Național al Satului din București** cu expoziția „*Encontrando Caminos*” („În căutarea drumurilor”).

În cuvîntul de deschidere doamna Ambasador Nieves Iliana Hernandez Portales a subliniat însemnătatea faptului că este vorba prezența unui exponent al artelor plastice cubaneze care expune pentru a doua oară consecutiv în România, de data aceasta pentru a marca a 55-a aniversare a stabilirii relațiilor diplomatice dintre cele două țări. De asemenea, a mulțumit

conducerii instituției culturale care a găzduit și a sprijinit promovarea culturii cubaneze.

La rîndul său, Alexis Fernandez Arce s-a referit la lucrările sale explicînd motivațiile care l-au animat în creația sa, ideea unuiia dintre tablouri născîndu-se în România, în timpul vizitei anterioare din septembrie 2014. Expoziția numără 16 lucrări care vor fi

expuse pînă la 3 decembrie publicului român.

Prezența în România a acestei expoziții s-a realizat cu colaborarea existentă între **Ambasada Cubei în România și Ambasada României de la Havana**, cu sprijinul **Bibliotecii Naționale a României**. Au asistat membrii ai corpului diplomatic, prieteni din asociațiile de solidaritate România-Cuba, reprezentanți ai societății civile și cubanezi rezidenți la București.

A consemnat: Petre I.

României (spațiul „Curtea lui Dionis”, parter) expoziția pictorului cubanez Alexis Fernández Arce, intitulată „*Salir la Flote*” („*Jeșirea la liman*”). Vernisajul a vut loc în

ACTUALITATEA VENEZUELEANĂ

Procesul electoral în compania actorilor internaționali UNASUR este o dovadă de Integrare și suveranitate Sud-americană

Caracas, 17 noiembrie 2015: Ministerul Puterii Populare pentru Relații Externe - Pe durata procesului de instalare a observatorilor internaționali din partea **Uniunii Națiunilor Sud-americe (UNASUR)** în vederea alegerilor parlamentare din 6 decembrie, președinta Puterii Electorale, Tibisay Lucena, a susținut garanția **Consiliului Național Electoral (CNE)** pentru transparență

și pentru exprimarea voinței poporului venezuelean la viitoarele alegeri.

A subliniat eforturile întreprinse de către UNASUR pentru a asigura compania sa în cadrul procesului electoral parlamentar din Venezuela, ca parte a principiului integrării sud-americe. Ea a evidențiat, de asemenea, și munca depusă de către miniștrii de externe implicați în mecanismul de integrare a regiunii și, în special, a „*reprezentanților comisiei electorale a UNASUR, îndeosebi, a secretariatului general UNASUR, condus de către Dr. Ernesto Samper și, nu în ultimul rînd, a președinției pro tempore a Uruguay-ului*”.

A mai adăugat că această companie a actorilor internaționali în procesul electoral

se bazează „pe relațiile simetrice și orizontale, susținute de principiile de reciprocitate internațională, care promovează cooperarea și dezvoltarea instituțională de tip complementar, într-un cadru de egalitate și respect”.

→

Lucena a pus în evidență și faptul că CNE va respecta voința poporului, votul constituind instrumentul principal pentru democrația participativă și activă, care garantează suveranitatea și independența venezueleană. „Puterea suverană care există în fiecare cetățean este rațiunea noastră de a fi. Obiectul constituțional al puterii electorale este definit prin eforturile întreprinse pentru a face posibilă manifestarea sa”.

Reprezentanta **Consiliului Național Electoral** - CNE a informat că misiunea actorilor internaționali se va desfășura pe teritoriul țării, ca o garanție a proceselor „logistice, de dezvoltare și certificare a componentelor automatizate”, în aceeași măsură cu procesul de pregătire a votanților și „implică procedurile de audit pentru a oferi garanția și proba transparenței alegerilor la toate nivelurile”.

„Credem în securitatea votului și garanțiile pe care le oferim sînt produsul unei asidue munci tehnice, științifice, logistice și de cooperare între puterea electorală, organizațiile politice și cetățeni”, a mai adăugat Lucena.

Orchestra de Tineret Teresa Carreño din Venezuela și-a expus cu strălucire talentul la Beijing

Orchestra de Tineret Teresa Carreño din Venezuela (OSJTCV) a oferit un concert magistral la **National Center for the Performing Arts**, la Beijing, Republica Populară Chineză, concert care a beneficiat de o audiență masivă și receptivitate din partea publicului acestei țări asiatice.

Această prezentare s-a deschis cu

imnurile Chinei și Venezuelei, ca gest de prietenie între cele două națiuni. În timpul spectacolului, marele public s-a putut bucura de un repertoriu incluzînd teme selectate din muzica clasică și academică, precum: „*Candide*” de Leonard Bernstein; „*Dansuri din Estancia*” de Alberto Ginastera; „*Simfonia India*” de Carlos Chávez și „*Ein Heldenleben*” de Johan Strauss. De asemenea, Orchestra a adăugat o notă cu iz latino și venezuelean interpretînd cîntece emblematice ale culturii caraibiene precum „*Mambo Nr.5*” de Damaso Pérez Prado și, în final, concertul s-a închis cu „*Alma Llanera*”, care stîrnit entuziasmul publicului venezuelean, în timp ce membrii OSJTCV purtau jachete cu tricolorul național.

În public s-au aflat membri ai corpului diplomatic acreditat în China, reprezentanți ai Guvernului țării asiatice, membri ai grupurilor de prietenie chino-străine, reprezentanți social media și ai publicului în general, care și-au exprimat încîntarea în fața talentului tinerilor muzicieni venezueleni.

Această orchestră a fost creată în septembrie 2007, reprezentînd unul dintre grupurile simfonice cele mai promițătoare ale **Ansamblului național de orchestre și coruri de tineret și de copii din Venezuela**, fondat de Maestrul José Antonio Abreu în 1975. Directorul său muzical este în prezent Maestrul Christian Vásquez, aparținînd generației de succes a tinerelor talente din conducerea orchestrelor venezuelene.

Cei 168 de membri, cu vârste cuprinse între 16 și 25 de ani, sînt moștenitorii a două generații de muzicieni venezueleni formați în orchestrele de tineret și de copii din Venezuela. OSJTCV reprezintă a treia generație care urmează calea excelenței

artistice și a proiecției internaționale pline de succes a **Orchestrai Simfonice „Simón Bolívar”** din Venezuela.

„Sîntem foarte mîndri de faptul că acești compatrioți se află astăzi aici, împărtășind cu poporul chinez minunatul talent al acestei demne orchestre”, a declarat, cu ocazia

finalizării concertului, Ambasadorul Venezuelei în China, Iván Zepa. „*Inima noastră bate cu putere, sîntem foarte emoționați, ne simțim ca acasă în ciuda distanței geografice, avem întotdeauna în inimă Patria noastră [...] A fost un concert de neuitat, care va rămîni în memoria tuturor celor care ne-am aflat aici*”, a adăugat diplomatul venezuelean.

Christian Vásquez este conducătorul OSJTCV și dirijor principal al **Orchestrai Simfonice din Stavanger în Norvegia**. A participat la „*The Henry Word Promenade Concerts*” organizate de BBC Londra și la **Festivalul din Salzburg**. Acesta a dirijat, de asemenea, alte orchestre de prestigiu din Europa, precum **Orchestra Filarmonică din Londra** și **Orchestra Simfonică din Galiția**.

(Sursa: Oficiul de presă al ambasadei Republicii Bolivariene a Venezuelei în România)

SPORTUL - PUNTE DE LEGĂTURĂ DINTRE NORDUL ȘI SUDUL COREEAN

Delegație formată din **O f o t b a l i ș t i** amatori, reprezentînd **Comitetul Sud-Coreean al Oamenilor Muncii pentru Reunificare** a sosit la Phenian, în RPD Coreeană, pe 28 octombrie, luînd parte la meciul de amatori format din membrii ai sindicatelor din cele două State coreene, pentru reconciliere națională, unitate și reunificare.

Din delegația sud-coreeană au făcut parte Kim Tong Man, Președintele Federației Sindicatelor de la Seul și Choe Jong Jin,

Vice-Președinte al instituției mai sus amintite. În timpul șederii sale la Phenian,

delegația de la Seul a făcut turul Capitalei, vizitînd diverse obiective industriale și culturale, luînd parte la întîlniri de nivel și la spectacole organizate la Clubul Copiilor și la școli gimnaziale. Este de dorit ca astfel de contacte să aibă loc cît mai des și în 2016 și - de ce nu? - să aducă poporul coreean de la nord și de la sud de Zona Demilitarizată, tot mai aproape de realizarea năzuinței sale cele mai profunde, reunificarea națională.

A consemnat: Ciprian Pop

COMAC C 919, PRIMA AERONAVĂ CIVILĂ REALIZATĂ ÎN TOTALITATE DE CHINA

Pe 2 noiembrie anul curent, Corporația Națională Aeronautică a Republicii Populare Chineze a prezentat, în cadrul unei ceremonii speciale desfășurate la Shanghai, proaspăt ieșita de pe liniile de asamblare - aeronava civilă COMAC C - 919, prima aeronavă proiectată și executată în totalitate în China. Aeronava, cu o capacitate de 168-170

locuri și o autonomie de zbor de pînă la 5.500 km, constituie în mod cert o provocare serioasă pentru gigantul Airbus

și Boeing, care în prezent domină piața mondială, mai precis pentru aeronavele mediu curier Airbus A 320/321 și Boeing 737.

Un număr de 21 de aeronave au fost deja comandate, 19 în China și 2 de către operatori low cost din Thailanda.

Ciprian Pop

VISUL

Astă-noapte-n întuneric
Am văzut ceva himeric -
Se făcea că dintr-odată
Adormise lumea toată,
O tăcere ca mormîntul
Era pe întreg Pămîntul,
Iar în pacea adormirii
Vorbea Domnul omenirii:
Dintr-a veacului uitare,
De la prima scăpătate,
Vă-ntrebați și vă gîndiți
Cum, de unde proveniți;

Și mergînd spre interese
Numite de voi progrese,
Ați uitat cuvîntul meu
Și-l măriți pe Prometeu;
N-auziți cînd spune Glasul
Că pe loc tot bateți pasul...

Și așa, printre greșeli,
Fără cuget sau sfîeli,
Tot strigînd plini de demență:
„Nu există providență!”
Cînd flămînzi după materie
Nimica nu vă mai sperie,
Și spunînd într-un răsuflet
Cum că nu există suflet,

Ați ajuns fără de știre
Să pierdeți Marea Iubire,
Și cu inima vrăjită
Sînteți astăzi în ispită:

Vă complaceți cu prostia,
Patima și gelozia,
Răi ca lupii hămesiți
Între voi vă războiți,
Dintre păcat și credință
Primul are preferință,
Dintre urît și frumos
Al doilea este mai jos,
De mai este un om drept
Ziceți că nu e deștept,
De mai este un om bun,
Spuneți că este nebul,
Iar acel ce e poetic
Nu-i decît un biet eretic...

Și printre așa păcate
Ați vrea să le știți pe toate?!
Tot lovind ca niște zbiri
Ați vrea noi descoperiri?!
Și visînd deșertăciuni
Ați vrea noi dimensiuni?!
Ați pofti cu mare sațiu
Să înaintați și-n Spațiu?!
Și-n așa nemernicie
Ați dori și veșnicie?!
Ah, oameni nefericiți,
Hai răspundeți, hai vorbiți!
Vreți să ticluiți misterul,
Pînă unde-ajunge Cerul?!

Vreți să știți formula, versul
Ce deschide Universul?!
Vreți mărire și comori,
Și să fiți nemuritori?!

Oamenii sînt mult prea mici
Să poată ajunge-aici,
Și nicîcînd nu veți pătrunde
Marea taină din Bermude!
Nu veți ști prin ce abis
Se ajunge-n Paradis!
Nu veți da de piramida
Care-ascunde Atlantida!
Nu voi face cunoscut
Din ce abur v-ați născut!
Nu veți prinde-aceste fire,
N-ajungeți la nemurire!

Dar oricum, fiți fericiți
Taina că n-o deslușiți,
Nu uitați că prin știință
Vă distrugeți ca ființă,
Că prin sumbre cercetări
Ați născut înmormîntări -
Știți c-ați folosit „atomul”
Să vedeți cum moare omul!

Deci faceți precum vă zic:
Nu mai încercați nimic,
Rămîneți cum vă aflați,
Pacea mea s-o așteptați!

Alexandru Voicu

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Mariana Aurelia Pleșa	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com